

TAŞKENT | KONYA

ÇETMİ

ın

SESİ

GÖZÜ

KULAĞI

NABZI

Yıl 19 | Sayı 76 | Nisan - Mayıs - Haziran 2017

ÇETMİLİLER
DOSTLUK VE HOŞGÖRÜ GÜNÜ
KURBAN BAYRAMININ 3. VE 4. GÜNÜ

KONYALI AHMET PATİ PETSHOP

Her türlü Kedi,Köpek, Kuş& Kuş kafesleri
Aksesuarlar ve Yem Çeşitleri Bulunur.
Bilimum Süs Güvercini Temin Edilir.

**Salı ve Cuma günleri
Güvercin İhalesi Var**

Gsm: 0 532 423 98 85
Düdenbaşı Mah. Güneş Cad.
No: 336/7 Kepez | ANTALYA

DEMİRGÜL PASTANESİ

Emin BAKDEMİR

Düdenbaşı Mah. 2344 Sk. No: 28A (Demirgöl Siteleri) ANTALYA
Tel: 0242 337 03 16 Gsm: 0 536 581 54 89

SAMSUNG

ÖDEME NOKTASI
MUHASEBE

mevlana
mobilya

Kuruluş 1977
mevlana
mobilya

www.mevlanamobilya.com.tr

Nebi SEZGİN

Merkez:

Teomanpaşa Mah. Necip Fazıl

Kısakürek Cad.No: 78 Kepez - ANTALYA

Tel: 0.242 339 43 34

Gsm: 0.542 523 31 75

Yıl 19 | Sayı 76
Nisan - Mayıs - Haziran 2017

ÜÇ AYLIK YEREL SÜRELİ YAYIN
Çetmililer
Eğitim Kalkınma ve Yardımlaşma
Vakfı Adına Sahibi ve Yazı İşleri
Müdürü
MEHME BALCI

Genel Yayın Yönetimi
Kerim BOZDAĞ

YAYIN KURULU

Dr. Ali ÖZEL
Şükrü KARACA
Nurettin ÖZEL
Niğmetullah UÇAR
Şeref ÇİLEK
Hasan Ali POLAT

TEMSİLCİLER

Çetmi | Memiş BOZ
Anamur | Orhan CENGİZ
Karaman | M. Akif AKKOCA
Antalya | Yakup YAZICI
İzmir | Ali TOPKARA
İstanbul | Mustafa GÜÇLÜ
Bursa | Selçuk DERE
Fransa | Hüseyin SOLMAZ
88 Fransa | Ahmet SEMERCİ

YAZI VE FOTOĞRAFLARINIZ İÇİN İRTİBAT

Kerim BOZDAĞ - 0539 232 04 42
e-posta
kerim.bozdog@gmail.com
yeter1ajans@hotmail.com

ABONE VE REKLAM İÇİN

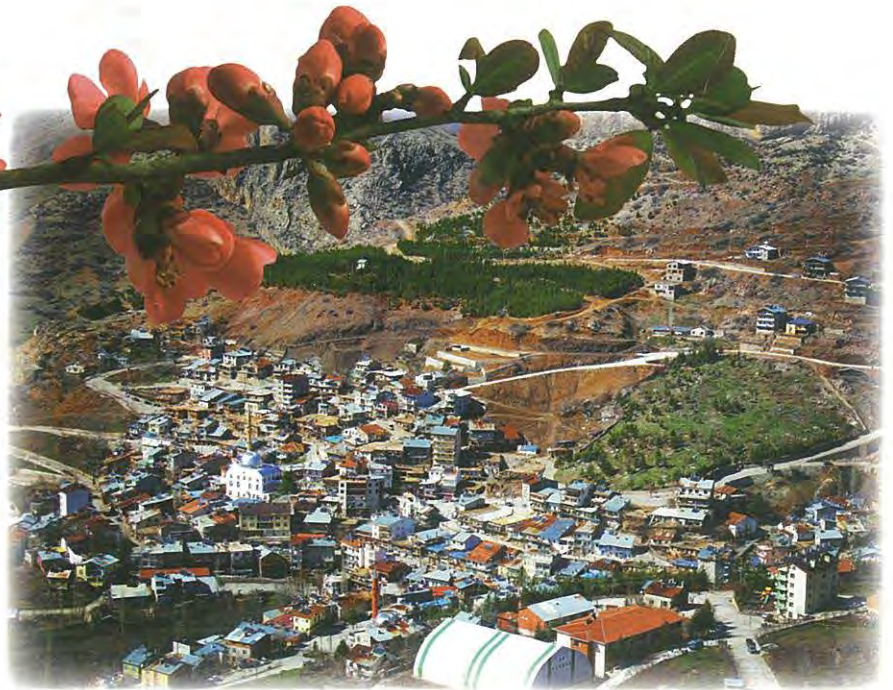
Banka Hesap Numarası
Türkiye Finans
Aziziye Şubesi IBAN:
TR74 0020 6002 2802 5382 6100 01

ADRES

Çaybaşı Mh. Karaman Cd. Mesnevi
Konutları No: 88/106 (Akyurt Market
Üzeri) Meram - KONYA
cetmililer_vakfi@hotmail.com
konya.cetmililer.vakfi@gmail.com
Tel: 0332. 351 26 67

TASARIM - BASKI

ÇİMKE
BASIM YAYIN YAPIM REKLAM
VE TURİZM HİZM. LTD. ŞTİ.
Yeni Matbaacılar Sitesi
10453. Sk. No: 25
Karatay - KONYA
0332 342 52 82
BASKI TARİHİ
Haziran 2017

içindekiler

Selam ile...	3	Meryem Kılıcaslan	29
Cömertlik - İnfak	4	Sevgi Bu (Eyüp Varol)	31
Dedemin Madalyaları	6	Emine Bozdoğan	32
İletişimin Kimliği Olur mu?	8	İsmail Topkara	33
Burhanettin Semerkantlı...	10	Fadime Koçaş	34
Çetmi Evleri	13	Güssün Yazıcı	35
Tahir Bayram	14	Mustafa Korkmaz	36
Ayşe Karadeniz	15	Sadık Dayımız	37
Mehmet Özel	17	Fahriye Özyalçın	38
Kişilik	18	Konyalı'nın Kızı Eşşe	39
Mehmet Akcan	19	İbrahim Öztürk	40
Hacı Ali Uçar'dan Dinlediklerim	20	Hüseyin Çamurcu	41
Gambırın Ayşe	23	Kezban Aydoğdu	42
Parlamentlerden Başkanlığa	24	Mahmut Tepe	43
Hasan Bayram'dan Torunlarına	26	Bursa'da İftar	44
Abdurrahman Güçlü	27	Piknikte Buluştuk	45
Eşşe Aydoğdu	28	Hemşehrilerimiz	47

Piknikte çocuklara hediye dağıtımı

Selam ile...

Yepyeni bir sayı ile huzurunuzdayız. Dergi için söylenebilecek bütün her şey bundan önceki sayılarda yeterince söylendi yazıldı çizildi. Nerdeyse 20 yıldır düzenli aralıklarla çıkan bu dergi, eksiği yükseği - hatası sevabıyla yoluna devam etti, ediyor...

Derginin içeriği ile alakalı eleştiriler bizim için yol gösterici ikazlar mahiyetindedir. Bu dergi çıkışından bu yana yaşadığımız mekanlar yanında insanlarımızın halini yansıtmaya çalışan bir ayna vazifesi görmeye çalışıyor. Aynada seyrettiğimiz şey bir anlamda kendi yüzümüzdür. Dergide yer alan yazılara bakarak, neden hep aynı kişiler yazıyor diyen hemşerilerimiz... **Yayınlanmasını istedikleri yazı, fotoğraf, bilgi belge her neyse onu ulaştırırsınlar...**

Bu dergi şunun bunun değil bütün hemşerilerimizindir. Gücünü onların desteğinden alır. Siyasi anlayışı, dünya görüşü ne olursa olsun bütün Çetmililer bu derginin tabii birer kadrosudur. Önceliğimiz her zaman Çetmi ve Çetmililerdir. Onlara dair her hareket, her düşünce bizi ve dergimizi ilgilendirir. **Biz bizde olanları yansıtmaktan öte birşey yapmıyoruz.**

Genellikle vefat eden hemşerilerimiz ile ilgili bilgilere yer

verilmesi nerdeyse bir zaruret halini almıştır. Tabi bu gerekli de. **Vefaata eden hemşerilerimiz hakkında yeterli belge/bilgi, fotoğraf dahil herhangi bir veri yoksa ne yapacağız?** Nasıl hareket edeceğiz?

Beğenmediği hususlarda bol keseden ahkâm keserek, **"şöyle olmalı, böyle olmalı"** diyenlerin görüşlerine ve eleştirilerine elbette saygı duyuyoruz. Ama, **"buyurun her ne ise söylediğiniz mevzunun hatırı için, siz de birşeyler yazın da yayınlayalım"** dediğimizde ortalıkta görünmeyenlerin hali doğrusu pek de iç açıcı değil!

Derginin geçmişine doğru yapılacak kısa bir yolculuk bizi bundan tam yirmi yıl öncesine götürür... Yirmi yıl dile kolay ama az bir zaman değildir... O günlerde çocukluğunu yaşayanlar bu gün 30 yaşın üstündedir. Yeni doğanlar ise yirmili yaşlarında delikanlılardır...

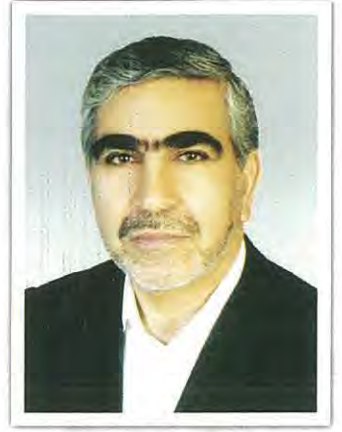
Onlar, bu dergi zamanın yaşanmış olaylarını okuyarak Çetmi'de olan bitenleri daha iyi anlayacak ve geleceğe taşıyacaklar...

Bizler birgün mazide kalacağız ama dergimiz yeni yetişen nesillerin zihinlerinde istikbale yürümeye devam edecek...

Vesselam...

CÖMERTLİK İNFAK

Mehmet BALCI

Vakıf Başkanı

Cömertlik paylaşmaktır. Serveti, sevgiyi, bilgiyi, şefkat ve merhameti paylaşabilmektir. Yaratılalı yaratan-dan ötürü sevmeyen nasıl paylaşabilir? Allah'ın kendilerine imtihan için verdiği mallarında, yardım isteyen fakirlerin ve yardıma muhtaç oldukları halde dilenmekten çekinen yoksulların hakkı olduğunu (Zariyat-19) bilmeyen, canı gibi sevdiği malından birkısmını gönül hoşluğuyla nasıl verebilir. Cömertlik, alın teri ve zahmetlerle kazanılan servetin, boş yere başkalarına verilmesi değil, birgün elinden çıkacak malın kalıcı ve kendine ait kılması, sonsuz hayat için ahiretine yatırım yapmasıdır. Dünya hayatının bir oyundan ibaret olduğunu ve ebedi hayatın kapılarını açabilmenin tek yolunun Allah rızası olduğunu bilen mü'min elindeki imkanları bunun için kullanır. Cömertlik öylesine bir erdemdir ki, yaratını bize olan ikram ve ihsanını, başkalarıyla bölüşmek ve karşılık beklemeden vermektir.

Peygamberimiz (S.A.V), hayır yolunda harcanmayarak biriktirilen malın, kendi malı olmadığını, varislere ait olduğunu vurgulamıştır. Ayrıca Allah C.C. rızası gözetilmeden şan, şö-

ret, makam ve mevki gibi dünyevi duygularla vermenin de cömertlik olmadığını beyan etmiştir. Karşılık beklemeden Allah rızası için verenler bir ayette şöyle zikredilmiştir: "(onlar) o mala olan arzularına (ve kendi ihtiyaçlarına) rağmen yoksula, yetime ve esire yedirirler. (Ve şöyle derler) Biz size ancak Allah rızası için veriyoruz, sizden ne bir ücret, ne de bir teşekkür bekliyoruz." (insan suresi 8-9. ayet)

Peygamberimiz (S.A.V.) de: "Yalnızca iki kişiye gıpta edilir, Allah tarafından kendisine mal verilip de, malını hak yolunda harcayan, ikincisi, Allah tarafından kendisine ilim verilip de onunla hükmeden ve onu başkalarına öğreten kimse." buyurmuş. (Buhari)

Bize her konuda model olan Peygamberimiz S.A.V., sahabenin bizlere naklettiğine göre, esen rüzgardan daha cömertti. Kendisinden bir şey istendiği zaman istenen şey elinde mevcut sa verir ve asla hayır demezdi. Giydiğini, yediğini, bildiğini ashabıyla paylaşır ve asla bencillik yapmazdı. Bir hanım sahabinin kendi elleriyle örüp, efendimizin giymesi için hediye ettiği hırkayı giymiş ve ashabının yanlarına çıkmıştı. Bir sahabinin, ne kadar

güzel olmuş, bunu bana verse-
niz demesi üzerine "peki" deyip
biraz sonra evine dönmüş ve
hırkayı katlayarak isteyen saha-
beye göndermiştir. Bu hırkaya
kendisinin çok ihtiyacı olması-
na rağmen, başkasına vermeyi
tercih etmiştir.

Cömertliğin bir sınırı da yok-
tur. Her insanın yarım hurma
bile olsa, başkasına ikram ede-
ceği bir şeyleri vardır. Peygam-
ber efendimiz; "Yarım hurma
bile olsa (infak ederek) kendini-
zi ateşten koruyunuz. Bunu da
bulamaz iseniz güzel bir sözle
(kendinizi ateşten) koruyunuz."
Buyurmuştur. (Müslim) Şunu
iyi bilmeliyiz ki, verecek gücü
olmayanların, gönlünde başka-
larına ikram duygusu taşımaları
bile bir cömertliktir. Enes Bin
Malik'ten rivayete göre Peygam-
berimiz (S.A.V) şöyle buyurmuştur:
"Şüphesiz sadaka rabbin hoş-
nutsuzluğunu giderir. (Allah'ın)
kişiye hayırlı bir hayat bağışla-
masına vesile olur. Kötülüklerle
mukabil başa gelebilecek kötü-
lüklerle de kefarete olur. ve kötü
bir şekilde ölmeyi de (Allah'ın
izniyle) önler." (Tirmizi) Cömertlik
gönülden vermektir. Servetiyle
dünyaları satın alıpta mahzun
gönüllere giremeyenlerin sonla-
rı pişmanlıktır.

Rabbimiz Kur'an-ı Kerim'de:
"Altın ve gümüşü biriktiripte
onları Allah yolunda harcama-
yanları, elem dolu bir azapla
müjdele! Cehennem ateşi bun-
ların (biriktirdikleri malların)
üzerlerinde kızdırılacağı gün,
artık onların alınları, yanları
ve sırtları bunlarla dağlana-
cak! (Kendilerine o gün) İşte bu
kendiniz için toplayıp sakladık-
larınız. Öyleyse, biriktirmekte
olduğunuz (sebebiyle hak et-
tiğiniz azabı) tadın denilecek."
(Tevbe 34-35) Peygamberimiz de bir

hadislerinde, "Bozguncu, cim-
ri, yaptığı iyiliği başa kakan
cennete giremez." (Tirmizi) Buyur-
muş, diğer bir hadislerinde de:
"Bir insanın kalbinde cimrilik
ve iman asla bir arada buluma-
maz." Buyurmuş. (Nesai)

Ayet ve hadislerde ifade
edildiği gibi cimrilik insanı Al-
lah ve Peygamber sevgisinden
mahrum eder. Devamlı mal
toplayıp biriktirdikçe cimrile-
şen, dünya hayatı ve sonrasını
topladıklarından ibaret sayan
insanların bulunduğu bir top-
lumun fertleri mutlu olamaz ve
birbirlerini sevemezler. İnsan-

başka verecek yok mu?" diye-
rek, mecbur kaldığı için isteme-
yerek, gönülsüz verenler niyet-
lerinin karşılığını bulacaklardır!

Kıymetli kardeşlerim, gelin
adımıza kurulan ve bu güne ka-
dar pek çok hayırlı hizmetler ya-
pan vakfımıza bir katkı da bizim
olsun. Durumumuz ne olursa ol-
sun, az da olsa sadaka vermeyi
öğrenelim ve içimize sindirelim.
Mal mülk yönüyle kendimizden
aşağı seviyede olanlara bakarak
varlığımızı gözden geçirelim. Ne
kadar çok nimetlere sahip ol-
duğumuzu göreceğiz. O zaman
bir fincak kahvenin kırk yıl ha-

daki bu aç gözlülüğü ve hırslı
kamçılayan, fakir olmakla kor-
kutup ta onu vermekten men
eden şeytanın telkinleridir.

Müslüman, her şeyin gerçek
sahibinin Allah olduğu, mülkü-
nü dilediğine verip dilediğinden
alabileceğini bilmeli, sahip ol-
duğu servetin sahibi değil ema-
netçisi olduğunu idrak ederek,
esas mülk sahibinin istediği
doğrultuda malını tasadduk et-
melidir.

Kim ne verirse ve hangi ni-
yetle verirse karşılığını göre-
cektir. Verdiğini başa kakanlar
ve şöhret için verenler, **"Bizden**

tırı olursa, sayısız nimetleri bize
lutfeden halıkımızın rızası için
bizde cömertçe davranalım ve
imkanlarımız ölçüsünde infak
etmeye çalışalım.

Sözlerimizi, biz ümmetini
"kardeşlerim" diyerek şerefle-
diren efendimiz (S.A.V.) in bir
hadisiyle tamamlayalım: **"Cö-
mert Allah'a yakın, Cennet'e
yakın, insanlara yakın ama,
Cehennemden uzaktır. Cimri
ise Allah'tan uzak, insanlardan
uzak, ama cehenneme yakındır.
Cömert cahil, yüce Allah katın-
da cimri abidden daha sevimli-
dir."** (Tirmizi)

DEDEMİN MADALYALARI *

Zamanımızda, artık pek nadir olarak da olsa, müze-lerde görebildiğimiz muhtelif madalyaların pek çoğu, dedemde de mevcuttu.

Henüz çok küçükken bu madalyaların iki üç danesini, sâdece Millî Bayramlarda giymiş olduğu elbisesinin ceketinde, göğsünün sağ ve sol taraflarına asılmış olarak görürdüm. Bu parlayan ve paraya benzer şeylerin ne olduğunu değil de, ne manâya geldiğini bilmezdim.

Bir gün elinde bir demet çiçekle eve girdiği zaman, çiçek demetini Anneanneme takdim edince, merakımdan ceketinde asılı olan gümüşî ve altunî renkteki şeylerin ne olduklarını sordum. Bana, “**Madalya!..**” diye cevap verdi. Ceketini giymek istediğimi kendisine söyleyince, annem bana “- *Terbiyesiz, seni!..*” diyerek, beni azarladı. Fakat buna rağmen saçları ağarmış, uçları yukarı doğru kıvrık bıyığı ile, uzun kaşlarına aklar düşmüş olan ihtiyar dedem, benim üzülmemi istemediğinden teklifimi müsbet karşılayıp, hat-ta memnun olmuş gibi tebessüm ederek, aheste aheste ve itinâ ile sırtından çıkarmış olduğu o ceketini arka tarafımdan omuzlarıma koyup:

“ - *Giy bakalım, aslan oğlum benim!..*” dedi.

Küçücük bedenim ceketin içinde âdetâ kaybolmuştu. Etekleri sanki yerde sürünüyordu. Annem benim bu halime kahkahalar ile gülerken, Anneannem sadece tebessümle beni seyrediyordu. Başımı kaldırıp da karşımda ayakta duran Dedeme baktığım zaman, gözlerinin buğulandığını gördüm. Şimdi hatırladığıma göre, gâliba ağlıyordu...

Titrek bir sesle, yine:

“-*Benim kahraman oğlum..*” deyişi ile beraber küçücük ellerimi tuttu, her ikisini de önce

Şükrü KARACA

gazisukrukaraca@gmail.com

dudaklarına, daha sonra da alnına götürdü. Benim içimde ise sonsuz ve âdetâ bir ömür boyu sürecektir sevinç ve mutluluk vardı. O ân ne kadar da mes'ûd ve bahtiyardım...

Yakasındaki madalyaların asılı olduğu o ceket şimdi dedemden bana kalan aziz ve mukaddes bir hatıra olarak, evimin salonunda bulunan camlı dolap da, mâzinin hâtıralarıyla yorgun düşmüşçesine, kendisine bakanları sessizce temâşa etmekte, durduğu yerden üzerine çevrilmiş göz sâhiblerine bir şeyleri, Türk destanlarını, destanın kahramanlarını anlatmaktadır.

Bir "19 Eylül" günü, merâsime iştirak edenlerin çılgınca alkışladıkları konuşmasını tamamlayıp, mülkî, askerî ve mahallî âmir heyetini bir asker gibi selâmlayıp kürsüden ayrılmak üzereyken, canı ve kanı pahasına müdafaa ettiği aziz topraklarımıza bir dağ gibi devrilip, o ana kadar yorgun bedenini üzerinde bir "ulvî emanet" olarak taşıdığı ruhunu teslim edivermiş.

Yakınında bulunan merâsim görevlileri anlatmıştı: Düşmek için elinde taşıdığı (içinde özel kılıç bulunan) asasına dayanmak istemiş, ammâ ve fakat buna gücü ve takâdı bir türlü yetmemiş.

Aradan bunca zaman gelip geçti. Aylar ayları, mevsimler mevsimleri; yıllar yılları kovaladı... Hâneme teşrif buyuranlardan hiç birisi, Büyükbabamın ceketini üzerindeki madalyalarına bakarak: 'Ceketin sağ göğsündeki şu madalya "İstiklâl Madalyası", hemen yanındaki yıldız şeklinde olanı da "Çanakkale Hârb Madalyası"; şu soldaki ise "Yüksek Ferâgât ve Cesâret

Madalyası", şu da "Liyâkât Madalyası".. dememiştir. Tam aksine, pek çokları bana bunların ne olduğunu sordu! Bu da gösteriyor ki, mâzimizi ve kahramanlık destanları yazan ecdâdımızı unutmuşuz!.. Bu hâl, rûhu vatan ve millet sevgisiyle beslenen Türk Cihân Hâkimîyeti Mefkûresi sahiplerine; îmân ve irfân âbidelerine çok acı veren bir umursamazlık. İstikbâlimiz için ise, hakîkaten endişe ve kaygı verici... Ama, neylersin?...

Ben ise bu salona her girişimde camekânın önünde, tam karşısına gelip, 'esas duruş'a geçerek, artık içinde kahramanı bulunmayan bu ceketin üzerindeki madalyaları ve hemen yukarısında, üzerinde millî sembolümüz olan Ay-Yıldız'lı "Kalpak"ı selâmlarım. Dönüp gitmeden bu madalyaların nasıl hak edildiğini düşünür; o kahramanların Millet'in hürriyet ve istiklâli, vatanın selâmeti sağlanmadan geri dönmeyi düşünmedikleri "Er Meydanları"ni tahayyül ederim... Kulaklarımda tüfek ve top sesleri; at kişnemeleri, nal sesleri; burnumdan girip ciğerlerime nüfûz eden barut kokuları; göğüs ve alınlarından vurulup da yerlerde yatan şehid ve ölülerin çıkardığı ürpertici kokular.. ve nihayet, uzuvları top mermilerinin şarapnel parçalarıyla kopmuş kahramanların çıkardığı acı çığlıklar... "Allah.. Allah!.." nîdaları...

Tam teslimiyetle inanıp îmân ettiğim mukaddes kitabımda (Âdiyât Süresi), Allah-ü Tealâ ve Te-kaddes Hazretleri:

"Andolsun nefesleriyle (güp güp) ses çıkararak koşan(at)lara, (Tırnaklarıyla yerden) ateş çıkaranlara, Sabahleyin akın edenlere, (Ayaklarıyla)

toz koparanlara, Derken bir topluluğun ortasına dalanlara. (Bunlara andolsun) ki insan Rabbine karşı çok nankördür." Buyurur.

Yemek sofrasında dedemin anlattıkları aklıma geldikçe, boğazımdaki lokmalar büyüdükçe büyür, bir türlü yutulmaz hale gelir. Bir iki lokmada, âdetâ doyuveriyor insan.

27. Alay'ın bir kahramanı olan Büyükbabamın Evrak-ı metrûkîyesi arasında kendi el yazısıyla ve kopya kalemile yazmış olduğu bir kâğıd da: "Harbiye Nâzırı ve Başkumandan Vekili Enver Paşa Hazretleri'nin itâ buyurdıkları Gümüüş, Çanakkale Harb Madalyası -1331" cümleleri ve tarihi yazılı.

Bir ânda üstümüze çullanan Yedi düvel ile boğuşup ve hakiyle zaferler kazandığımız ilk Cihân Harbi'nde silâh ve bazı zoruyla muvaffak olamadıkları gayelerine, siyaset usûlü ile varmak isteyen düşmanlarımıza Sakarya'da vurduğumuz "sille" ile yeniden kazandığımız hamle, düşmanı kahr-u perişan eylemişti.

Kimi harf ve cümleleri sili-nip kaybolmak üzer olan kâğıt parçalarını ve küçücük bir defterde yazılı olan hatıraları okurken, mâzîye dalıp gitmiştim.

"Dünyayı idare edenler dirilerden ziyade ölülerdir. Bize büyük fikir mirâsı onlardan kaldı." Diyen G.Le Bon, ne kadar da haklı imiş.

Dedemin madalyaları, bu çok sıcak sekiz yılın geride kalan dilsiz(!) hatıralarıdır.

* Bu makalem, "YESEVÎ" dergisinin, Kasım 2013 tarihli, 239. sayısında neşredilmiştir.

İLETİŞİMİN DE KİMLİĞİ OLUR MU?

Şahin EŞSİZ

sahinessiz62971416@gmail.com

Selamünaleyküm, değerli Çetmililer. Bir adam düşününüz; kaba, zalim, kendi egemenliği altında bulunanları kölesi olarak gören, egemenliği tehlikeye düşmesin diye tüm erkek çocukları anne rahminde öldüren bir adam bu. Sizi de çocukken öldürmeye yeltenen bir adam olsun. Nasıl konuşursunuz bu adamla? Saygıyla, hürmetle, onu incitmeyecek şekilde mi konuşursunuz, yoksa en kaba sözlerinizi mi yöneltirsiniz? Tüm bu kötü işleri gerçekleştiren adam Firavun'dur. Yoğun bir suç haznesi bulunan Firavun'un en büyük suçu ise **"Ben sizin en büyük Rabbiniz değil miyim?"** sözüdür. Allah böyle bir adama dinini tebliğ için Hz. Musa^(a.s.) ve Hz. Harun^(a.s.)'ı görevlendirmiştir. Peygamberlerini Fira-

vun'un ayağına gönderirken, **"Firavun'a gidin. Çünkü Firavun azdı. Onunla yumuşak konuşun, tatlı konuşun. Belki öğüt alır, yahut korkar"** (Tâhâ Suresi/43,44) diye emretmiştir. Çünkü Mü'min Firavun ile konuşurken bile nazik konuşan adamdır. Hangi anne, hangi çocuk, hangi insan Firavun kadar zalim olabilir ki en çirkin sözlerimizi onlara söyleyelim. Oysa onlar bizden en güzel sözleri hak eden insanlar değil midir? İnsanlarla, sevdiklerimizle iyi anlaşabimenin birinci prensibi dilimizi tüm kötü kelimelerden, küfürlü sözlerden arındırmaktır. Çünkü, **"İnsanın ağzından hiçbir söz çıkmaz ki onun yaptıklarını gözetleyip kaydeden bir melek hazırda bulunmasın"** (Kâf Suresi/18) emrini kimliğimiz haline getirdik biz.

İnsanlarla güzel sözlerle konuşmak derken İstanbul Türkçesini kastetmiyorum. Kaba konuşmak köylüce konuşmak demek değildir tabi ki. İnsan Çetmicede de güzel konuşabilir. Mesela bir anne çocuğuna, **"Yâhu yoğool, şordan get demedim miyidi ben sana!"** demek yerine **"Gadın anam, guzum manisizlik yapmadan şordan get gel bakayın."** dediği zaman da güzel konuşmuş olmaktadır. Önemli olan sözlerimizle karşımızdakinin gönül dünyasını incitmektir, kırmamaktır. Hem öfkeyle, kızgınlıkla, nefretle söylenen sözler karşımızdakinde sadece kötü izler bırakır. Dilini kötü kullanan bir insandan etkili bir anne baba da iyi bir eş de iyi bir arkadaş da olamaz.

Etkili bir iletişim dinleme-anlama-anlaşma-uzlaşma örüntüsünü takip eder. Birbirini dinlemeyenler birbirlerini anlayamaz, birbirlerini anlamayanlar da anlaşıp uzlaşamaz. Eğitimde, evlilikte, çocuk terbiyesinde en önemli nokta karşımızdakini dinlemektir. Birbirimizle etki-leşim halindeyken karşımızdakinin söylediklerini onun ruh dünyasını etkileyebilecek durumlar, duygular açısından değerlendirmemiz gerekiyor. Söylemek istediği şeyler kendi iradesi dışında gerçekleşmiş birtakım durumların yansıması olabilir. Birtakım insanlar da gerçekten kötü düşüncelere sahip veya kötü sözler söyleyen birisi de olabilir. Biz onlara karşılık verirken asla bu iletişim kimliğimizi yıpratamayız. Sert, kırıcı, küfürli sözler kullanamayız. Böyle bir durumda yanıt

biçimimiz şudur: **“Rahman’ın has kulları yeryüzünde teva-zu ile yürürler. Kendini bilmezler ona laf attıklarında ‘Selâm!’ deyip yollarına devam ederler”** (Furkan Suresi/63).”

En önemli ve en değer verilmesi gereken iletişim alanı da aile yaşantımızda olmalıdır. Hem karı koca arasındaki muhabbette hem de çocuk yetiştir-medeye iletişimin etkisi büyüktür. Özellikle erkek kadının konuşma, paylaşma, değer verilme, sevgi gibi kadınlığından kaynaklanan noktalarda üzerine düşeni yerine getirmelidir. Aile saadeti için her hafta bir gün aile toplantısı düzenlemeli, tüm aile fertleri bir arada bulunmalıdır. Ailelerimizin meyveleri olan çocuklar da asla azarla, şiddetle, sesini yükseltmekle terbiye olmaz. Sadece koşulsuz

kabul edip sevdiğimiz çocuklar istediğimiz gibi bir insan olacaktır. Çocuğu sevmenin koşulu olarak karne notlarını, ders başarısını, TEOG-YGS-KPSS puanlarını görüyorsak anneliği babalığı anlamamışız demektir.

Bizim hayatımızın tamamında olduğu gibi iletişim kurarken de örnek almamız gereken yegane kişi Hz. Peygamber^(Sav) olmalıdır. O eşlerine, sahabeye, çocuklara karşı en güzel şekilde davrandı ve bize de bu şekilde davranmamız gerektiğini emretti. Bir gün Hz. Aişe^(ra.) **“Ya Resul Allah, bana olan sevgin nasıldır?”** diye sordu. Peygamberimiz, **“Kördüğüm gibidir.”** diye cevap verdi. Daha sonraki zamanlarda da **“Kördüğüm ne durumda?”** diye sorunca da **“İlk günkü gibidir.”** dedi. Selametle, gülümseyerek kalın.

ÇETMİ'DEN...

BURHANEDDİN SEMERKANDLI BEY'İN ARDINDAN (1917 - 2000)

Şükrü KARACA

gazisukrukaraca@gmail.com

Türklüğün Ateşle İmtihan Edildiği, 1970'li yılların son yıllarında, **Ülkü Ocakları Başkanı** bulunduğum **Beyşehir'e**, İzmir'den gelen **Hasan Hüseyin Akgün** adında, (nam-ı diğer, **ÇOPUR AMCA**) yaşlı bir Milliyetçi büyüğüm, her gelişinde, bana iki zattan sitayişle bahsederdi: Bu nam-ı isimlerin ilki, **Burhaneddin SEMERKANDLI** Bey idi.

Burhaneddin Bey, nazarımda kimi zaman bir **Dedem Korkut**, kimi zaman akıncı beylerinden bir **Daim Bey**, kimi zaman da, bir **Sadreddin Konevî** oluyordu. Ama bu âbide insanın, beyin ve vicdanlarıyla Moskova'ya bağlanmış kuklalarca vurulmasını, Ocak Başkanlığım zamanında, Radyo ajanslarından dinleyip, haber almıştım. Zaman, dal gibi, fidan gibi yigitlerin "**Gök ekinlerin biçilişi gibi**" biçildiği, ulu çınar gibi bilginlerin, baltayla doğrandığı zamandı. Zaman, kan gölünün kabardığı, ayı dişlerinin sivrilindiği, azgınlaştığı zamandı.

1983 yılında, izinli olarak İzmir'e gelmiştim. Her gittiğim şehirde, tarihî mekanları, müzeleri (yani Türk'ün Millî manevî tapularını ve sanat eserlerini), kitapçıları ziyaret edip susuzluğumu gidermek adetimdi. Kemeraltı semtinde, bir kitapçıya girdim. İçeride iki şahıs, karşılıklı sohbet ediyorlardı. Selam verip, kitaplara bakmaya başladım. Konuşanlardan birisi, farklı bir şive kullanıyordu. Kendi içimden "**Bu mübarek**

insan muhakkak **Burhaneddin Semerkandlı'dır**" dedim. Tam bu esnada:

"-Evlâdım, orada Maturidi Hazretleri'nin TEVHİD'i var, sen onu al", dedi. Bu söz bana söylenmişti. Yaklaşıp, kendimi tanıtip ve:

"- Galiba siz Burhaneddin Semerkandlı Bey'siniz, müsaade buyurun elinizi öpeyim." dedim. Yüksek bir tevazu ile lütfetti, iltifat buyurdu. Beş, altı yıl önce zihnimde ve kalbimde

oluşan düşüncelerimin doğruluğunu, doğrusu müşahade ediyordum. **Burhaneddin Bey**'in, muhatabına vaz ettiği mevzuun voltajı, pek yüksekti.

Yıllar sonra, İzmir'e geldim 1990 yılının 18 Mart günü, **Hurşid Şahindal Bey** ile üstadın evine gidip, ikinci ve kopamazcasına, ayrılmazcasına tanışıp, tarih, edebiyat, siyaset, coğrafya, tasavvuf ve genel kültür sohbetlerimiz başlamış oldu. Burada şu hakikati de belirtmek isterim ki, Burhaneddin Bey, bir tarih ve din bilginiydi. Kuvvetli hafızasını, Allah ve Resulü'nün aşkı ile aziz Türk Milleti'ne olan aşkına hasrederek, ölüm döşegine kadar muhafaza etmiş bir bahtiyar veli idi. **"Veli"** idi diyorum, evet, 20. yüzyılın Velisi idi.

Yalnız olduğumuz zamanlar, sohbetler arasında mahrem bilgiler de verirdi. Aziz Milletimizin, mukadderatına taalluk eden hususlarda, gaffet gösterenleri **"ihamet"** ile suçlamaktan, asla çekinmezdi. Uzun zamandır,

Türk Devlet erkanının tavassutu ile Özbekistan'a, ziyaret amacıyla götürülüp getirilmesini düşünüyor, hatta bir girişimde de bulunmuştum. Ölümünden, bir yıl kadar önce bir sohbetimiz esnasında:

"Efendim, Sılayı Rahim hakkında ne buyurursunuz?", dedim. Feraset sahibi, bu alim insan, sohbete ayrı bir koku ve renk veren sıcak şiveyle:

"Evlâdım Moskof ayısı, beni idama mahkum etti. Şimdi O'nun uşakları mı kabul edecek? Kerimof'un zehirli dilinden çıkanlar kulağıma kadar geliyor. O mübarek vatan topraklarının kapıları, artık bize kapanmıştır!.." dedi ve ağlamaya başladı. Nasıl ağlamasın ki, aşkıyla yanıp tutuştuğu Hz. Muhammed (S.A.V.):

"- Vatan sevgisi İman'dan gelir." Dememiş miydi?

Zaman zaman, ailecek ziyaretine gider elini öperdik. Büyük, küçük her ferde alâka

gösterir, sevgi, şevkât ve merhamet izhar buyururdu. Bu ziyaretimizi karşılıksız bırakmaz, yanına aldığı bir iki arkadaşıyla, ziyaretime gelmek lütfunda bulunurlardı. Hem kendisi için, hem de, yanındaki dostu için işyerimden muhakkak alış veriş yaparak:

"Helâl paramın sana nasib olmasını isterim." derdi. Ziyaretlerimin arası uzarsa, telefon ile arar hal ve hatırımlı sorardı.

Hatıralarını, isimleri, bizce malûm ve mahfuz bulunan iki gazete ve televizyon mahfili yazmak istemişti. Bunlara aslâ yüz vermedi. Hele birinin, riyakârlığından, mürailiğinden adetâ tiksinererek bahsederdi. Benim yazdıklarımı tekrar gözden geçirmek gayesiyle, huzurunda okumaya başlamıştım. Fevkalâde duygulanmıştı. Engin bir ruhun sahibi olduğu için tevazu gösterdi: **"Oğlum istersen bunları yazma."** demişti.

• Fethi GEMÜHLUOĞLU

TIROUVE

Son ziyaretimi, sağlık meselelerimden dolayı, ölümünden (23 Şubat 2000) on iki gün önce, son tedavi gördüğü Yeşilyurt Atatürk Millet Hastanesi'nde yapmıştım. Şuuru, fevkalâde yerinde idi. Sâdece, aziz vücudunda yirmi yıldır taşıdığı **"Kızıl mermi"** den ve mide kanamasının durmayışından şikâyet etmişti. O esnada, kendisini sağlık ve tedavi yönünden hiç yalnız bırakmayan Baştabip Yardımcısı, **Op. Dr. Mehmet Bayındır Bey** geldi. Hâl ve hatırını sordu. Doktorun yüzüne baktım, benim duyabileceğim şekilde:

"Allah'tan ümit kesilmez, amma, birkaç günlük ömrü kaldı. Allah yardımcısı olsun.", dedi. Burhaneddin Bey'in, ziyaretlerine gittiğim zamanlar, **Dr.**

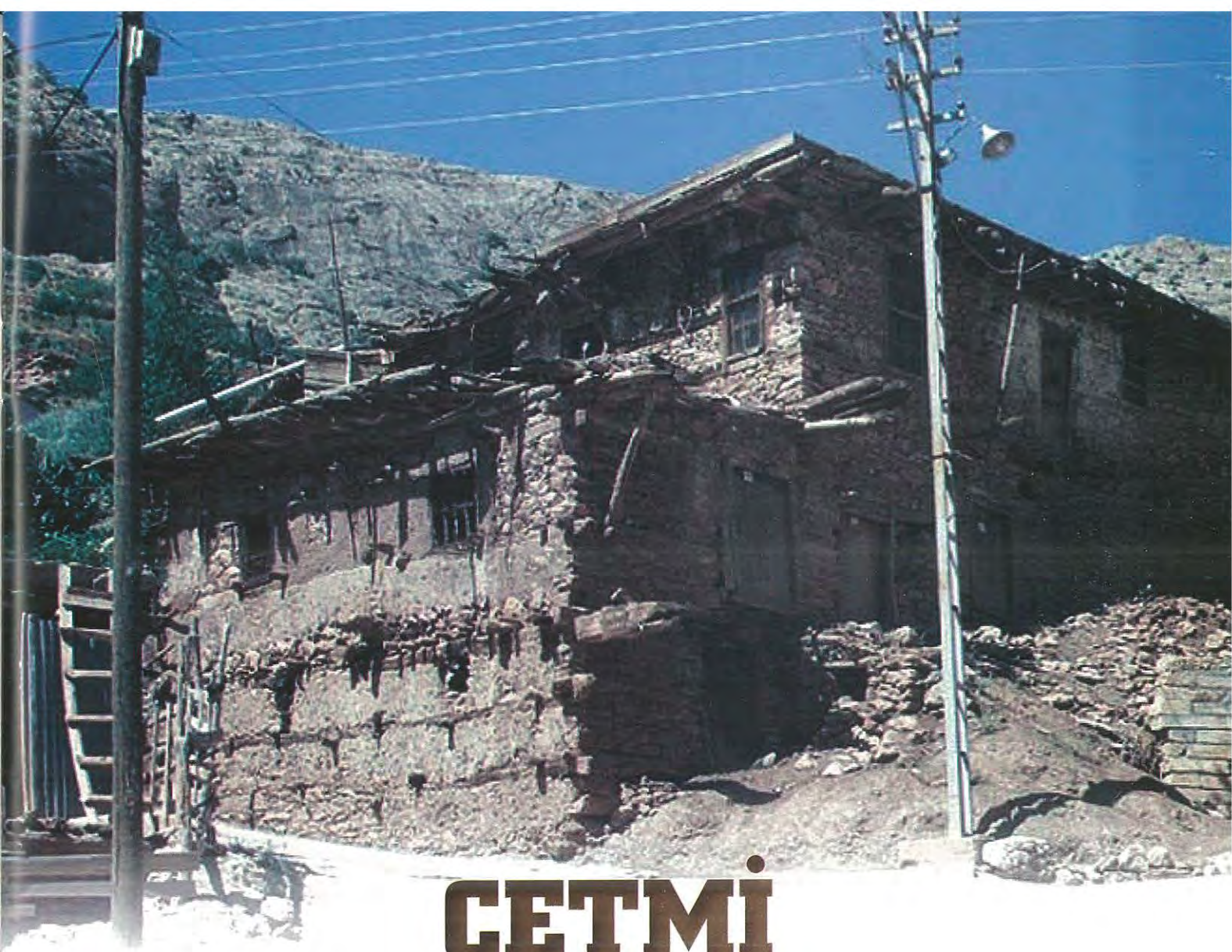
Bayındır'dan çok sık bahsederdi.

Eşim ve çocuklarımla beraber hanımefendiye başsağlığı ziyaretine gitmiştim. Özbekistan'dan, merhum **Burhaneddin Semerkandlı Bey**'in ablasının çocukları, yani yeğenleri gelmişti. Onlar da, dayılarının ardından elbette bir **"Fatıha"** göndereceklerdi. Fakat, hayır!. Onlar merhumun evinde kâğıt (52, Pişti gibi) oyunu oynamaya başlamışlar. Taziyelerini arz etmek için gelen dostlara da, hanımefendinin dediğine göre, kendilerini **"Komünist Parti Temsilcisi"** diye takdim etmişler!.. Bunu duyunca, ömrünü **"Komünizmle Mücadele"**ye hasretmiş, Türk Cihan Haki-miyeti Mefkûresi uğruna, kızıl kurşunlara hedef olmuş büyük

gazinin ardından : **"İyi ki yeğenlerinizi görmediniz. Kızıl kurşunların öldüremediğini, öz yeğenleriniz öldürürdü."**, dedim.

Merhum **Fethi GEMÜHLUOĞLU** ağabeyin, bir sözü vardı: **"Güzel insanlar güzel atlara binip gittiler!"** diye. Bu güzel söz, belki, yıllar önce efendim, hocam Burhaneddin Beyefendi Hazretleri için söylenmişti, kim bilir. Akademi ciddiyetinde ders aldığım, yani eline ibrikle su döke döke, abdest almayı öğrendiğim, **GÖK** ve **AYYILDIZLI BAYRAĞA** sarıp, Uçmağa uğurladığımız, büyük Gaziyi, Tanrı katında, Tanrı Erleri arasında görüyorum.

Aziz hatırası ve manevî huzurunda kemâli hürmetle, tâzimle eğiliyorum.

ÇETMİ EVLERİ

Her birisi özenle yapılmış taş yapılardan ibaret bu evler tek tek aramızdan ayrılp gidiyorlar. Sessiz ve sakin. Kiminin damları göçmüş, kiminin duvarları yıkılmış ve çökmüş. Sağlam kalabilmeyi başaranlar ise beton sıva ile kaplanmış, ucube gibi duran çinkolarla örtülmüş...

Bu evlerde yaşanmış hayatların hatırası var. Kışları sıcak yazları soğuk mekanlardı. Her ev mutlaka iki katlıydı. Birinci kat öküz, eşek, katır, davar sığır her neyse bütün mallara

ayrılmıştı. Bir odası samanlık, diğer bir oda odunluk olarak kullanılırdı.

İkinci kat ailenin yaşadığı mekan... Ocaklı ev, küplerle donanmış erzak odası, olabildiğince güzel döşenmiş bir misafir odası ve diğer odalardan oluşurdu. Altı buğday dolu tahtadan yapılmış ambarların üstü yatak yorgan gibi eşyaların konduğu dolaplarla bezeliydi.

Evlerin üzeri Kirişler, ağaç ve pardırlarla örtülür, üzerlerine serpiştirilen samanla karış-

tırılarak güçlendirilmiş çamur serpilir ve toprakla örtülürdü. Toprak dam böylelikle bir nevi evin çatısı olurdu ve bu damlar yuvaklarla yuvulurdu.

Bu konuda anlatacağımız çok şey var... Şimdi bu evlerden eser kalmadı. Gözümüzün önünde yok olup gittiler.

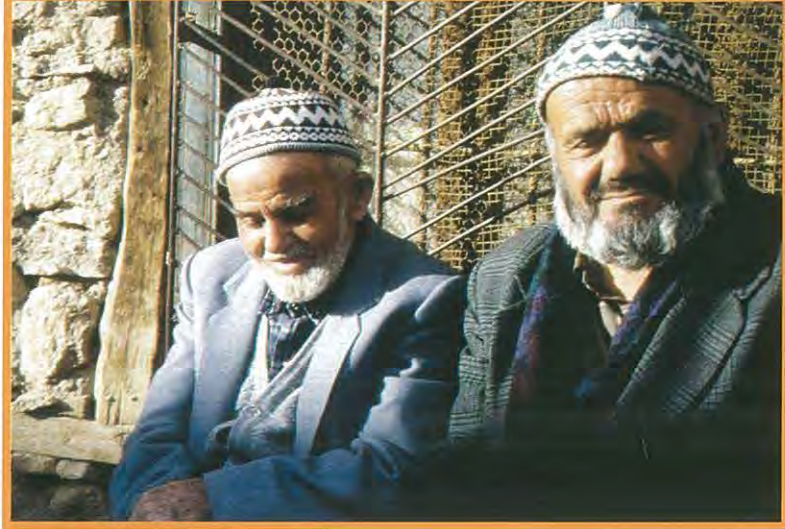
Onlarla birlikte neleri kaybettiğimizi anlasaydık... Bu evleri canımız gibi korur, yapısına ve dokusuna müdahale etmeden gelecek nesillere aktarırdık...

Geç mi kaldık dersiniz?

TAHİR BAYRAM

[Hoca'nın Tahir]

Kerim BOZDAĞ

Hoca'nın Tahir, babası rahmetlinin ismi ile anılırdı. Demekki babası da hocaydı. Ama o babasının bu vasfını hak ederek üzerine almıştı ki, kendisine de Tahir Hoca denirdi.

Boğazın ağzında harman böğet mevkisi kumlarla dolmuş taşmış. Köylüler “**güccük göblü**” için, İnce Mehmed rahmetlinin traktörüne oradan kum dolduracak ve bu kum köprü yapımında beton döküm işi için kullanılacak. Böyle bir Ramazan ayındayız. Millet oruç, yorgun susuz ve bitkin. O hal ile “**engayra**” gereği çalışılıyor. Muhtarlık köprü yapımı için seferberlik ilan etmiş...

Tahir rahmetli ile traktöre kum doldurma işini yapıyoruz. Bir yandan da konuşmalar oluyor... “**Biz Omar derken hömeriveririz!**” demişti. Bu söz taa o zaman kafama kazınmış, hiç aklımdan çıkmıyor...

Tahir hoca, bağılsı olduğu inanca teslimiyet konusunda tavizsiz kişiliği ile her zaman ön plandaydı. Evinde yapılan sohbetlerde söylediği ilahiler adeta inleyen nağmeler olarak içimize işlerdi. “**Kimi konar kimi**

göçer/ Bu bir misafirhanedir/ Bu yere gönül bağlayan akıl değil divanedir”...

O Allah yolunun çilekeş bir divanesiydi. Halinden hiç şikayet etmez ümmet-i muhammedin dertlerini dert edinirdi. Haksızlığa tahammül etmez, eğriye eğri, doğruya doğru demekten çekinmezdi. Her Çetmili gibi bu toprakların insanıydı... Dağlar taşlar dile gelse onun gibi insanların yaşadığı mekanlarda çekilmiş çilelerin ayrı ayrı birer destan gibi toprağın bağrına yazıldığı görülürdü. Filan obada işte şu tarla, onun yanındaki harman, bir kenarda viran olmuş damlar... Tarlaların kenarlarına veya orta yerlerine yığılmış taş çakıl kümeleri... Hep onların alın terinin, el emeklerinin eseri...

Evlatlarının istikbali için dağları bağ ederler. Kendi hayatlarını feda ederken yüksünmezler, gelecek nesiller için her yeri imar ederler. Hep ayakta, her zaman ayktadırlar. Gece gündüz fark etmez. İşler ne kadar zor olursa olsun bütün o zor işlerin hepsi onların gayretlerine boyun bükür...

O bizim komşumuzdu. Evlerimiz birbirine yakın. Oğlu

Mustafa benim ilkokuldan itibaren arkadaşımdı. Gördüğü her yerde değer verdiğini belli ederek şahsımla konuşması beni mest ederdi. Büyüklüğüne ve azametine her zaman yeni bir halka eklemesini bilirdi. Onun gibi insanların yaşadığı zamanlardan bu günlere doğru geldiğimizde kıymetlerini şimdi daha iyi anlıyoruz. Onlar mazide varlıkları ile istikbalimize hükmetmesini bilen insanlarmış. Hâlâ, bize bıraktıkları evlerde oturuyor, diktikleri ağaçların meyvesini yiyoruz. Gurbet ellerde yaşasak bile her birimiz, hepimizi kendine çeken sılamızın meftunuyuz. Büyüklerimizin mekan tuttuğu bu topraklar onları hala bağrında yaşatmaya devam ediyor... Yolu mezarlığa uğrayanların burada yatan cediti ile yüzleşmesi gerek. Orada bizim mazimizin kahramanları var. Ve her birisi bize bıraktıkları eserlerle her zaman yanıbaşımızdalar... Bizden ayrılmış değiller. Biz ayrı düşmeyeleim kendilerinden. Ara sıra değil her zaman Fatihalar ve Yasınlarla analım...

Tahir Hoca'nın tüm geçmişimizin ruhu şad mekanı cennet olsun...

AYŞE KARADENİZ

Niğmetullah UÇAR

Falcı'nın küçük kızı Helim'in karısıydı
İki erkek üçü kız beş çocuk anasıydı
Konya Çumra yolunda dün kaza geçirdiler
Kızı ile birlikte kazada can verdiler

Eşşe Aydoğdu ile birlikte büyüdüler
Tek kız kardeşi ile hayata yürüdüler
Maraşlı, Mehmet, Sefer, Arif, Mustafa, kardeş
Helim Karadeniz'e dünyada olmuştur eş

Yusuf, Hasan Hüseyin erkek çocuklarıdır
Şerif, Fatimana'yla Kezban da kızlarıdır
Damatları Niyazi, Ali, Hasan Hüseyin
Bizi yaratan Allah sahibidir her şeyin

Konyada yaşıyordu kızlarıyla birlikte
Tanıdığı herkese bulundu iyilikte
Kendi halinde biri tevekkül ediyordu
Yaratan'a kullukta gayret gösteriyordu

Kızı Kezban saygılı o da onu severdi
Hep seninle birlikte kalacağım ben derdi
Sevgi ile saygıyı herkese gösterdiler
Kader de ayırmadı birlikte can verdiler

Konya Çumra arası yolda seyir ederken
Araba kaza yaptı dümdüz yolda giderken
Damadıyla yeğeni ağır yaralanmışlar
Kızı kezban ile o, dünyadan ayrılmıştır

Kaza perşembe oldu Cuma günü beklendi
Üçler mezarlığında defin olacak dendi
Kızı ile yanyana duruyor mezarları
Çetmililer ziyaret edecektir onları

Niğmetullah tanımaz çok fazla görmemiştir
Mekanı cennet olsun diye dua etmiştir
Vefatı, kederlere büründürmüştür bizi
Hakkın rahmeti sarsın Ayşe Karadeniz'i

MEHMET ÖZEL

Seksen beş yaşında ulu bir çınar
Çetmili değerdı Mehmet Amcamız
Sevenleri onu hasretle anar
Dünya değıştirdi Mehmet amcamız

Bin dokuz yüz otuz ikide doğdu
Çocukken çok büyük hayaller kurdu
Büyük adam olmak arzuluyordu
Okumak isterdi Mehmet Amcamız

Çavuşların Mehmet diye bilinir
Üç erkek kardeşin büyükleridir
Babasız kalmıştır o bir yetimdir
Tefekkür ederdi Mehmet Amcamız

Ahmet ile Ali kardeşleridir
Çavuşların Şerif anneleridir
Çocukluk zekası çok ileridir
Başardı, becerdi Mehmet Amcamız

Önce insanlarda azim olmalı
Allah yardım eder, unutmamalı
İmkansızlıklardan bir yol bulmalı
Bulacağım derdi Mehmet Amcamız

Çetminin zor olan yıllarındadır
Azmettiği için şans yanındadır
Fırsatını bulmuş karşısındadır
O anı beklerdi Mehmet Amcamız

Köye vali gelmiş, yanına koşar
Yalvarır yakarır gönlünü yapar
İvriz'de yatılı okula başlar
Çok gayret gösterdi Mehmet Amcamız

Öğretmen olmuştur göreve başlar
Onun daha büyük hayalleri var
Yüksek lisans yapar imkan yakalar
Her yolu denerdi Mehmet Amcamız

Küçük kardeşini doktor yapmıştır
Görevde yükselip makam kapmıştır
Kültürel alanda imza atmıştır
Güzellik getirdi Mehmet Amcamız

Nermin hanım ile evlilik yapar
Binnur, Levent diye evlatları var
Genel müdür oldu Ankara'dalar
Güzel gün geçirdi Mehmet Amcamız

Kendi elleriyle resimler yaptı
Kültür ve sanatla yurdu donattı
Yurt dışında bile güzellik kattı
Mesajlar verirdi Mehmet Amcamız

Hayatını yazmak değildir kolay
O bir efsanedir her şeyi olay
Sanki ok atmaya hazırlanmış yay
Kendini gererdi Mehmet Amcamız

Emekli olmuştu boş oturmadı
Danışman olarak çok çabaladı
Yaptıkları ile huzur aradı
Sanat üretti Mehmet Amcamız

Üç ay önce eşi vefat etmişti
Hafıza zayıftı zihin gitmişti
Zaten yaşamaya arzu bitmişti
Dün canını verdi Mehmet Amcamız

Otuz ocak günü haber verildi
Otuz bir ocakta gelin denildi
Kocatepe cami yer gösterildi
Verilen haberdi Mehmet Amcamız

Sevenleri gitti Kocatepe'ye
Son görevi ifa edelim diye
Mezarlıktan hepsi döndü geriye
Çünkü bir beşerdi Mehmet Amcamız

Adı kalacaktır eserlerinde
Asri mezarlıkta yatar kabrinde
Yaşar dostlarının hayallerinde
Tarihi eserdi Mehmet Amcamız

Sanat tarihinde hep anılacak
Türk milleti ona saygı duyacak
Çetmiller asla unutmayacak
Köyünü severdi Mehmet Amcamız

Onu anlatmaya kelime yetmez
Yaptıkları zaten saymakla bitmez
Unutursak bizi tarih affetmez
Bir vatanseverdi Mehmet Amcamız

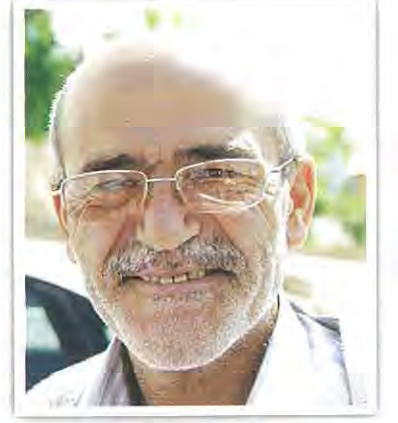
Niğmetullah tutar anılarında
Onun büyüklüğü yaptıklarında
Nur içinde yatsın hoş mezarında
Ömrünü bitirdi Mehmet Amcamız

Niğmetullah UÇAR

Antalya | 31 Ocak 2017

KİŞİLİK

Şeref ÇİLEK

Sezgili dostlar; “KİŞİLİK” denince her birimizin aklına mutlaka model bir insan geliyor. Nedir, nasıldır anlat denince, biraz zorlanıyoruz. Her insanı, diğer insanlardan ayıran kendine özgü tavır ve davranışları onun kişiliğidir. Biz genellikle içi dışı bir, sözleri ile davranışları birbirine uyumlu, iyi huylu, ahlak ve fazilet sahibi, güvenilen ve güvenen insanlar için kişilik sahibi deriz.

Aslında her insan iki kişiliktir. Herkesin bir iç dünyası, birde dış dünyası vardır. Yani her insan maske takar. İç dünyası ile dış dünyası arasındaki fark ne kadar az ise, o kadar kendi ile barışıktır, o kadar olgundur, o kadar huzurludur, o kadar hoş görülüdür. Olayları soğukkanlı, sakin karşılar. Eleştirilere karşı öfke patlaması göstermez, sabır gösterir, hoş karşılar. Başkalarını olduğu gibi kabul eder, suçlamaz, küçümsemez, değiştirmeye çalışmaz. Kabul etme-

si, beğendiği anlamına gelmez. Kendini iyi hissettiği için; başkalarının iyi taraflarını görür, iyi taraflarını öne çıkarır, kötü taraflarını görmezden gelir. İyilikleri öne çıkarmak iyiliklerin gelişmesini, çoğalmasını sağlar. Aslında her insanın özünde iyilik ve güzellik vardır. Allah her kulunun yüreğine onu yerleştirmiştir. Onu kullanmak, öne çıkarmak, gelişmesini, büyümesini sağlamak kişinin yapması gereken. Nasıl kullanılan uzuvlar gelişir, güçlenir, kullanılmayanlar zayıflar, cılızlaşır, körelir ise, ahlaki değerlerde öyledir. İnandığı halde uymadığı, uygulamadığı kural önce insandan soğur, sonra düşman olur, sonra da terk eder. İnandığı halde uygulamadığı için kaybettiği insani değerlerin yerini başka değerler alır. Hayat boşluk kabul etmez. Boşluğu mutlaka birileri doldurur.

Bir Çin atasözünde şöyle der: “Üç ayna vardır: 1.Senin

kendini nasıl gördüğün. 2.Başkalarının seni nasıl gördüğü. 3.Gerçek görüntü.” Bu üç görüntü arasındaki uyum ne kadar iyi kurabilirse, kişi o kadar başarılıdır, o kadar mutludur, o kadar kişilik sahibidir. Övünmeye, övülmeye, gösteriş yapmaya, başarılarını anlatmaya, dikkat çekmeye, fark edilmeye ihtiyacı yoktur. Kendine güveni tamdır, alçak gönüllüdür. Hata yaptığı zaman hatasını kabul eder. Düzeltir. Diğer insanlarla ilgilenir. Onların acısını- tasasını, sevincini-kıvancını paylaşır. Başarılarını tebrik eder. Takdir eder.

Sevgili Okuyucu; Mevlana Celalettin-i Rumi ne güzel söylemiş, değil mi? “Ya olduğun gibi görün, Ya göründüğün gibi ol.” “Ne adamlar gördüm üstünde elbise yok. Ne elbiseler gördüm içinde adam yok.” Sayfalarca yazmaya, saatlerce dil dökmeye gerek var mı?

MEHMET AKCAN

Niğmetullah UÇAR
02.05.2017

RAHMET OLA

Bin dokuz yüz atmış sekiz senesi
On dokuz kasımda dünyaya geldi
Daha çocuk iken vardı gayesi
Yakında olana uzanan eldi

Kölenin esedir onun babası
Üç kız kardeşi var çetmide yaşar
Şekir omar kızı Eşşe anası
İki de rahmetli ağabeyi var

Hüsem Ali eşi İsmahan ile
Çandırın gelini Anakız büyük
Yusuf ile Yüksel gelir hayale
Beşinci kardeşi Keziban küçük

Kerim Çavuş, Baki, Ömer dayısı
Hüsem eşi Ayşe teyzesi idi
Tüm insanlar onun bir akrabası
Herkesi sevgiyle kabul ederdi

Çetmide yaşadı çocukluğunu
Gider Isparta'ya ustalık kapar
Kıvama getirip şerbetle unu
Hüner sergileyip baklava yapar

Abisi Yusuf'un yanında pişti
Öğrendi tatlıda incelikleri
Yetenekli idi bilgi geliştirdi
Gerçeğe dönüştü düşündükleri

Cemalin kızıyla yaptı evlilik
Bir kızı bir oğlu dünyaya geldi
Kalbinde her zaman vardı iyilik
Sevgiler saçardı niyet güzeldi

Eşi Elmas onun can yoldaşydı
Birlikte çektiler hayat yükünü
Kızı ile oğlu arkadaşydı
Paylaştı onlarla her gördüğünü

Kızının ismini neşe koymuştu
Anemin ismine benziyor diye
İkinci olarak İsa doğmuştu
Adı babasından kaldı geriye

İsa oğlu diye olmuştu marka
Ispartalı sevdi baklavasını
İnsanlar her zaman bakarlar farka
Hep önde tutarlar ahlaklısını

Isparta ilinde gün geçirirdi
Tanıdıklarına verirdi değer
Baklavacı idi çok sevilirdi
İkramı severdi görürse eğer

Kızı çalışıyor işinden memnun
Oğlu okuyordu hedefi vardı
Dedi meslek seçin siz mutlu olun
Geleceği için hayal kurardı

Pastacılık sıkı son zamanlarda
İşi bırakmayı düşünüyordu
Tasarlanmış olan bir şeyler var da
Arayışlarını sürdürüyordu

Antalya'da aldı bir nar bahçesi
Hafta sonlarında gidiyorlardı
Yerine gelmişti tekrar neşesi
Orada yaşamak istiyorlardı

Antalyada olan nar bahçesinde
Huzur buluyordu hafta sonları
Takmıyordu artık keyfi yerinde
Planlar yaparak geçti anları

...
İki mayıs Salı sabah erkenden
İşine gitmeye hazırlanıyor
Kalbi tekleyince geçer kendinden
Derman bulmak için hal aranıyordu

Komşuları gelir duruma bakar
Acilen gidilir hastaheneye
Vade dolduğunda kul kalır naçar

Hüzünler dolmuştur mutlu haneye
İkinci vaktinde sevenleriyle
Asri mezarlıkta vedalaşmıştı
Huzur bulacaktır amelleriyle

Ben inanıyorum ki dua almıştır
Akcانlar aile mezarlığında
Yan yana yatıyor babası ile
Huzur ile yatsın hoş mekanında

Buluşsun orada bolca rahmetle
Hep gülen yüzüyle hatırlanacak
İyilik düşünüp güzel görendi
Niğmetullah onu böyle anacak
İnsana insanca değer verendi

HACI ALİ UÇAR'DAN DİNLEDİKLERİM VE BİR TARİH SAHİFESİ

27 Eylül 2013

Şükrü KARACA

2013 yılı Ağustos ayı içerisinde, Bursa'nın Mudanya ilçesindeki evinde görüşüp sohbet ettiğimiz Ali UÇAR, (nâm-ı diğer, Hacı Ali Uçar) merhum, Çetmi Köyü'nün İstiklâl gâzilerinden olan babası merhum Mehmet UÇAR'ın (D: 1315-Ö:18-11-1980), "**Muhtar**"lık yaptığı yıllara, 1932, 1934 yıllarına dair, hatıraları nakletmişti. Osmanlı Türk Cihân Devleti'nin inkiraz dönemlerinde sadarete getirilen yaşlı "**Köprülü Mehmet Paşa**" misâli, Çetmi Köyü Muhtarlığı kendisine teklif edilince, Mehmet Uçar kat'iyen taraftar olmayıp, kabûl etmemiş. Ammâ ve lâkin asâyişi bozulan köyün ahvâlîni de "bana ne!.." deyip de, sessizce seyredecek tabiat ve seciyede de değildi. Hacı Ali Uçar, gerek babasından, gerekse o günleri yaşamış aziz insanlardan dinlemiş olduğu ahval ve şerâîti şöyle anlatmıştı:

"- Babam, hırsızlık ve soyusuzluğun gem'i azya aldığı bir zamanda ısrarlara karşı "-Pek âlâ.. bir şartla..." deyip, muhtarlığı kabul eder. Şartını da, "Âzâları siz değil, ben seçe-

ceğim!.." diye belirler. Birkaç küçük itiraz olursa da, sonunda kabûl edilir. Âzâları Topkara Mehmet, Topcu Dayı (Mehmet), Bâki Hoca (Abdûlbâki ULUTAŞ),... Korucu olarak da, kardeşi Mustafa UÇAR'ı vâzifelendirir. Bu isimlere hiç kimse itirâz etmez; ammâ diğer âzâ "hırsız"lığı ile ün yapmış birisi olunca, Muhtarlık teklifi yapanların haklı olarak isyan ve itirâzına sebep olur. Karşılıklı "rest"leşmeler olursa da, başka çıkar yol kalmayınca, "kabûl" etmek mecburiyetinde kalırlar.

Günlerden bir gün, bizim emsallerin ve daha da büyüklerimizimizin tanıyıp, hayır duâ ile andığı meşhur "Hüsem Ahmed", Muhtar Mehmet Uçar'ın kapısını çalıp, İneğinin kaybolduğunu söyler. Muhtar:

"-Hocam bana iki gün müsâde et; üçüncüsü günü ineğini benden al..." cevabını verir.

Ahmet Hocayı izzet ve ikramla uğurladıktan sonra, hemen anında, "Köy Korucusu"nu huzuruna dâvet eden Muhtar, "Korucu Mustafa"ya:

"-Mustafa, akşam erkenden Muhtar Odası'nın lambasını yak. Âzâlara da söyle, akşam Namazından sonra Oda'da toplansınlar. Sen de en iyi ve sağlamlından beş adet kazma saplığı bulup, hazırla. Oda'nın kapısının arkasına herkesin görebileceği bir şekilde direyip, koyacaksın" der. Emir yerine getirilir. Akşam Muhtar Odası'nda toplanan İhtiyar Hey'eti, şaşkınlık içinde, Muhtarın gelmesini beklemeye başlarlar. Nihâyet Muhtar içeri girince, Türk terbiyesi icâbı âzâlar ayağa kalkıp, istikbâllerler. Karşılıklı olarak hâl-hatırlar sorulduktan sonra, Muhtar, sâdece, âzâları arsında o hırsızlığı ile meşhur olan şahsa dönerek:

"-Hüsem Ahmed'in ineği kaybolmuş; Yarın akşama ya ölüsünü, ya da dirisini getireceksin. Bu mes'ele de burada bizlerin arasında kalacak." deyip. Müsâde isteyerek çıkıp gider. İkinci günü, akşam namazı erkenden câmiînin yolunu tutan Muhtar, ön safta oturmuş Ezân-ı Muhammedi'nin okunmasını beklerken, parmakları arasında birer birer çekilen tesbih tane-

lerini “süphan Allâh.. Süphan Allâh.. Süphan Allâh...” deyip, “Elhamdülillâh” diyeceği zaman, kulağına doğru eğilen âzâ, sesizce bir şeyler fısıldayıp, geri geri çekilerek ikinci safa oturmuş. Namazlar edâ edilip, cemaat çıkmak üzere iken, Muhtar:

“-Ey cemaati müslimin, yarın sabah namazından sonra ...’nın evine “Balkaynarcası” içmeğe gideceğiz. Herkes dâvetlidir.” Der. Akşam namazına gelmiş olan cemaat şaşkınlık içinde. Kimileri kendi içinden, kimileri de birbirlerine, fısıltı halinde:

“- Bu dâvetin arkasında bir iş var amma, hayrola...” derler.

Sabah olmuş, Sabah namazı edâ edilmiş. Camiîden çıkılınca, Muhtar tekrar:

“-Buyurun komşular... Balkaynarcası içeceğiz...” deyip, câmiîden yukarı doğru ağarlar (yürürler).

Ev sahibi biraz şaşkın, biraz mütereddid... Yine de misâfirleri buyur eder. Muhtar odanın başköşesine oturunca, âzâlar ve ahâli de, içtimâî mevkisine göre bir yerlere bağdaş kurup oturmuşlar. İbrikte kaynatılan Balkaynarcası Muhtarın önüne geldiği zaman, Muhtar Mehmet ev sahibine dönerek: “Balkondaki arı kovanlarının birisinin içinde, Hüsem Ahmed’in ineğinin derisi var; Korucu ile önce onu çıkarıp gelin, ortaya koyun; daha sonra Balkaynarcasına sıra gelsin” demiş.

Hakikaten o eli uzun muhtar âzâsının verdiği bilgi doğru çıkmış. İneğin bedeli de, etinden

saçkavurması yapıp yiyenlere ödettirilip, merhum Hüsem Ahmet Hocaefendi’ye verilmiş.

İşte bu vakıadan sonra, köyde hırsızlık ve uğursuzluk bir daha olmadığı gibi, babamın o hırsızbaşını da niçin âzâ olarak seçtiği de idrâk edilip, zaman geçtikçe anlaşılır olmuş.” Dedi.

Hacı Ali Uçar’ın vefatından (D: 01-01-1943- Ö:17-09-2013) bir gün önce, gece saat 21.13’de eşim olan yeğeni **Emine Hanım**’ı telefonla aramış uzun uzadıya konuşmuşlardı. Eşim daha sonra telefonu bana uzatarak:

“-Dayım seninle konuşacak” demişti. Merhum bana bazı nasihatlerde bulunmuş, memleketin içinde bulunduğu ekonomik, siyasî, içtimâî ve kültür buhranının ruhuma yapmış olduğu tazyik sebebiyle, her gün sabahları aç ilen üç aded kuru İncir yememi tavsiye etmişti.

İkinci günü, henüz aradan yirmi dört saat geçmeden vefat haberini alınca, Bursa’ya gidip **Emir Sultan Câmiî**’nde edâ edilen cenâze namazında ve defin merasiminde bulunmak da nasib ve müyesser oldu. Naşı, yıllar önce vefat eden çok sevdiği eşi, Karaman’lı Fatma Hanım’ın mezarının üstüne, yâni aynı mezara konuldu. Gâliba bir vasiyeti idi ki, böylelikle yerine getirilmiş oldu. Allah-u Tealâ ve Tekaddes Hazretleri bol rahmet ve mağfiret ihsan eylesin.

Merhumun defini esnâsında, henüz bir ay önce, Bursa-Mudanya’da bana anlatmış olduğu yukarıdaki hâtırayı hatırlayıp, düşündüm. Daha dün gibiydi... Sohbetimiz esnasında, denize nâzır balkonda birlikte

yudumladığımız kahvenin sanki dumanı ve kokusu tütüyordu.

Bunları düşünüp, tarihin sararmış sayfaları arasında sessizce seyahat ederken, 1983 yılı 8 Mart-12 Nisan günleri arasında okumuş olduğum, “**Moğol İstilâsına Kadar Türkistan**” nâmındaki eserde yazılıp anlatılan, şu târihi vakıa hatırıma geldi:

Uluğ Türkistan’ın bugünkü Özbekistan sınırları içinde bulunan Semerkând ve Buhârâ’da, bir zamanlar hüküm sürmüş olan Tamgaç Hân İbrahim (Ö.1069), sonderece îmânlı bir hükümdâr olduğu, itimâd edilir tâarihçiler tarafından ifâde edilmektedir.

Fakihlere danışmadan, devlet mes’elelerinde karar vermezdi. Onun zamanında memlekette tam bir nîzâm ve emniyet sağlanmıştı. Bunca adâlete ve idârî hassasiyete rağmen zaman zaman hırsızlık vakıaları da olmaz değildi. Bu ahlâksızlara karşı şiddetle mücâdele veriyordu. Tebâsını sâdece hırsızlara ve eşkiyaya karşı değil, muhtekir tüccara karşı da koruyordu.

Meşhûr tâarihçi İbn’l-Esîr’in verdiği bilgilere dayanarak zamanını pek güzel bir vâziyette anlatan Türkolog V.V. Barthold, **Tamgaç Hân İbrahim** hakkında şunları yazmaktadır:

“Bir defâsında bâzı eşkiya, Semerkând Kalesi’nin kapısına şu sözleri yazdılar: “-Biz soğan gibiyiz, kesildikçe büyürüz.”. Hân bu sözün altına şunu yazdırdı: “-Ben burada bir bahçıvan gibi bekliyorum, ne kadar büyüsünüz yine sizi kökünüzden sökerim.”. Bir gün maiyetinden birine şöyle söylemişti: “-Çok zaman evvel şiddet kılı-

cını intikam kınından çektim, yakışıklı gençleri, güzel delikanlıları kestim; şimdi böyle adamlara ihtiyacım vardır, çünkü bana mâlûm oldu ki, iki şehrin halkı (h-875-Kûker ile Bâtık) hâince maksadlar besliyorlar ve isyân çıkarmak istiyorlar.

Şimdi bana iş adamları lâzım; öylesini takdir etmeği öğrendim. Binâenaleyh sen bana, evvelce eşkiyâlıkla geçinen çetelerin reislerinden birini bulmalısın ki, kendisine aman vereyim ve bana iş adamları toplansın.”

Hırsızlara ve eşkiyâya reislik etmiş bir adam vardı. Hân'ın bu gibi suçları şiddetle cezalandırdığı zamanlarda tövbe ederek dört oğlu ile birlikte alınlarının teriyle geçinmeğe başlamıştı.

Hân'ın huzuruna getirilerek cellâd-başı “Cândâr” tâyin edildi. Kendisine ve oğullarına hil'atlar giydirildi. Hân'ın emri üzerine hırsızlık ve eşkiyâlıkla geçinen 300 adamdan meydana gelen bir birlik kurdu. Hân, onları hizmetine aldı ve onlara da hil'atlar verilmesini emretti. Birer birer hil'atların saklandığı odaya, oradan da başka bir odaya götürülerek hepsi tevkif edildiler. Reis ve oğulları da aynı şekilde tevkif edilerek hepsi îdâm edildiler. Böyle bir şiddet Semerkând'da hiçbir zaman görülmemişti. Hırsızlar ile eşkiyâ dehşet içinde kaldılar. Bundan sonra memleketin içinde bir dirhem bile kaybolmuyordu.” Demektedir.

Milletin umûru ve huzûru için üç-beş kuduz köpeği asamayıp da besleyenleri, unutmayalım ki, ne Allah, ne de Allah'ın kulu affeder!..

GAMBIRIN AYŞE

Ruhunu Rahmana teslim edince
Dünyadan ayrılmış Gambırın Ayşe
Alem değiştirmiş vakti gelince
Kervana katılmış Gambırın Ayşe

Gambırın kızıdır benim bildiğim
Erkek kardeşleri Mahmut'la Kerim
Nur içinde yatsın rahmet dilerim
Kefene sarılmış Gambırın Ayşe

Yörük Yusuf ile evlilik yapar
Dört kız iki erkek evlatları var
Onlarla uğraşır bedeni yorar
Hayata atılmış Gambırın Ayşe

İlk evladı olan Ali'si doğar
Hayriye'yle Sultan Fatmana'sı var
Ayşe, Hasan ile birlikte yaşar
Uğraşa katılmış Gambırın Ayşe

Çetmide geçirdi bütün ömrünü
Gördü dünlerdeki zor olan günü
Hafızaya aldı her gördüğünü
Kimine kırılmış Gambırın Ayşe

Evlatlar evlenip evden gidince
Evde yalnız kaldı eş de ölünce
Yaşam süremedi kendi gönlünce
Hayata darılmış Gambırın Ayşe

Köydeki evine bir kat eklenir
Oğlu üst kattadır ona güvenir
Yaşarken dünyadan çok şey öğrenir
Anmış aranılmış Gambırın Ayşe

Hizmetine koşar oğlu gelini
Kızları saygıyla sorar halini
Torunları tutar onun elini
Evinde sıkılmış Gambırın Ayşe

Yıllar ilerlerken beden yorulur
İhtiyarlık denen derde tutulur
İbadet ederek teselli bulur
Akıma kapılmış Gambırın Ayşe

Dermansız kalınca Konya'ya gider
Oğlum bir baktırsın bu derdime der
Çare bulamadan geriye döner
Allaha sarılmış Gambırın Ayşe

Yörük Yusuf eşi Ayşe Coşkun'dur
Ruh bedenden çıkar dertten kurtulur
Çetmi'de camiden sela okunur
Morga kaldırılmış Gambırın Ayşe

Karlar arasında mezar kazılır
Defin yapmak için hazırlanılır
Tarih atılarak adı yazılır
Kabre bırakılmış Gambırın Ayşe

Her taraf kar kaplı yerler bembeyaz
Toprağın altına işlemez ayaz
Allah sevdiğini öyle bırakmaz
Rahmetle anılmış Gambırın Ayşe

Yörük Yusuf eşi Ayşe Coşkun'a
Karlar arasında mezar kazılmış
Tahtadan düzülen mezar taşına
On sekiz ocakta öldü yazılmış

Mezara konuldu karlar altına
Mezar tahtasına tarih atılır
On yedi ocakta öldü yazılır

Niğmetullah Uçar

Antalya | 17.01.2017

PARLAMENTERDEN BAŞKANLIĞA

Ramazan YERLİKAYA

yerlikaya1993@gmail.com

Bir ülkenin makûs talihini değiştirecek 18 maddelik yeni anayasa paketinin %51.48 Evet şeklinde sonuçlanmasının ardından 2019'a kadar kademeli bir şekilde geçilecek olan Türk tipi başkanlık sistemi şimdiden ülkemize hayırlı olsun. Gidilen referandumdan önceki parlamenter sistem ile yeni yürürlüğe girecek başkanlık sistemi arasında bir analiz ve karşılaştırma yapmak istiyorum.

Parlamenter sistem ile yönetilen İngiltere her alanda (*sosyal-ekonomik-siyasi*) zirvesinde iken bizler böyle bir yapıyı devam ettirmek yerine neden başkanlık konusunda ısrarcı olduk. Bir milletin kaderini değiştirecek, belki bir ülkeyi zihniyet olarak ikiye bölecek

bu mühim hadise bir Cumhurbaşkanının başkan olma isteği kadar basit bir ideoloji olabilir mi. Özellikle Türk devleti sadece Tayyip Erdoğan'ın hırsı doğrultusunda hareket edecek, programını onun heva ve heveslerine göre yönlendirecek kadar aciz bir yapıda mı tabiki hayır. Peki, neden geçildi yeni sisteme?

Türkiye'nin Parlamenter sistemi model olarak aldığı İngiltere'de yönetim nasıl ilerliyor. Neden parlamenter sistem ile yönetilen İngiltere iyi bir ekonomi, sanayi, huzur ve refaha sahip iken Türkiye'ye aynı parlamenter sistem ile yönetildiği halde İngiltere kadar rövanşta değil. Parlamenter sistemin işleyişi İngiltere'de nasıl,

Türkiye'ye parlamenter sistem ne oranda geçebilmiştir?

İngiltere'de Cumhurbaşkanlığı sıfatındaki Kraliçe dini vasıflı temsili güç olarak kabul edilir. Kraliçe Ortadoğu'daki sömürgelerin etkinliğini koruyabilmek için manevi bir güçtür. İlahi bir kudret tarafından sınırsız yetkilerle donatılmış, kusursuz ve yetki sorumsuzluğu olduğuna inanılır. Kraliçe'nin devlet yönetiminde hiçbir etkinliği yokken kendisine halk ve yönetim tarafından saygı duyulur. Peki, bu parlamenter sistem Türkiye'ye nasıl gelmiş ve ne kadar uygulanabilmiştir. Zira Türkiye'nin kabul gördüğü İslam'da kraliçe kavramı ve doğma inanç yoktur. Kraliçe yerine cumhurbaşkanlığına

verilen sınırsız yetki ve sorumluluklar vardır. Ancak Cumhurbaşkanlığı sıfatı manevi bir otorite değil yürütmede etkin bir kurumdur. Aynı zamanda başbakanlık kurumunun da yürütmede etkin olması yönetimi tıkamış ve çift başlılık dediğimiz uyuşmazlıklar ortaya çıkmıştır.

Ünlü siyasetçi ve Hukuk felsefecisi Montesquieu “Yasaların Ruhu” kitabında Mutlak (tek kişilik yönetim)’in gerekliliği ve faydalarından bahseder. Eğer bürokraside kişi sayısı artarsa yürütme o kadar tıkanır. İşte Türkiye Cumhuriyeti’nin yaklaşık bir asır sıkıntı çektiği noktada Montesquieu’nün ifade ettiği tek başlı siyasetten mahrum olmasıydı. Bu konuda tıkanıklık Cumhuriyetin ilk yıllarından günümüze kadar süregelmiştir.

İlk Cumhurbaşkanı M. Kemal ile Başbakan İsmet İnönü arasında devletçilik politikasında ayrı düşmüşler ve nihayet İsmet Bey’in başbakanlıktan istifa etmesiyle süreç sonuçlanmıştır. Zihniyetleri farklı olan Cumhurbaşkanı Kenan Evren ile Turgut Özal yine anlaşmamış ilerleyen zamanlarda Turgut Özal’ın şaibeli ölümüyle sonuçlanmıştır. Aynı siyasi

görüşte olan Başbakan Bülent Ecevit ile Cumhurbaşkanı Ahmet Necdet Sezer anlaşmamış Sezer’in anayasa kitapçığı fırlatması ile sonuçlanmıştır. Yine aynı görüşte olan hatta birlikte yıllarca uyum içinde çalışan Cumhurbaşkanı R. Tayyip Erdoğan ve Eski Başbakan Ahmet Davutoğlu da mevcut sistemin hengâmesinde yönetim konusunda ters düşmüşlerdir.

Yönetim konusunda uyuşmazlık ve iflaslar Türk halkının hoşuna gitmezken diğer sözde müttefik ülkelerin her zaman hoşuna gitmiştir. Çünkü onlar istikrarsız ülkelere demokrasi getirmeyi çok severler. Avrupa’nın en çok istediği devlet yapısı istikrarsız bir yönetimin başa gelmesidir. Bu uğurda “Biz demokrasi getireceğiz!” dedikleri birçok Ortadoğu ülkesinde Demokrasiden başka KAN-GÖZYAŞI-SÖMÜRÜ getirmişlerdir. Türkiye’de yıllarca böyle istikrarsız yönetimler ile oyalamışlar ve Türkiye’nin her alanda ilerlememesini piyonları aracılığıyla kesmişlerdir.

Sözde medeni Avrupa ülkelerinin son yaptıkları engelleme çabalarına hepimiz şahit olduk; Hollanda Türk bakanını ülkesi-

ne almamıştır, İsviçre “Erdoğan Diktatörlüğüne! hayır de” adlı manşetlerini baş sayfalarına taşımış ve protesto gösterileri ile bu görüşlerini desteklemişlerdir. Almanya referandum çalışmalarına izin vermezken PKK propagandası yapan örgütleri meydanlarda yürütmüş PKK Bayrağı astırtmıştır. Yine Bulgaristan’ın çifte vatandaşlık özelliği taşıyan Türk yurttaşlarının oy kullanmalarını engelleyen Bulgar halkına karşı umarsızca hiçbir müdahalede bulunmamıştır. Türkiye’de yapılacak olan bir Referandum ile Avrupa’nın nasıl bir hesabı olabilir, neden bu referandumu dert edindiler, Türkiye’de yapılacak olan bir referandum Avrupa’yı neden bu kadar ilgilendiriyordu?

Taşlar yerinden oynuyor, Rusya’nın düşürülen uçağı, sınır ötesi operasyonlar, ABD’nin izni alınmadan Sincar çıkarması yapılması gibi birçok hamleler ile sözde müttefikimiz olan ülkelere Şah çektik. Yenilgi yenilgi büyüyen zafere doğru emin adımlar ile mat çekmek için ilerliyoruz. Allah bu imtihanı alnımızın akıyla verebilmeyi nasip etsin. Diğer sayıda görüşmek dileğiyle...

HASAN BAYRAM'IN TORUNLARINA YAZDIĞI ŞİİR

Yirmi üç ocak pazartesi bir gündü
Kızım bana torun verdi sevindim
Kalbim çok hastadır yaram derindi
Gönlüm iki torunuma bölündü...

Biri Aşkın biri Azra adları
İkisinin hep aynıdır tatları
Neyleyim ben sarayları katları
Gönlüm iki torunuma bölündü...

İsterimki dayı hala desinler
El ele tutuşup ban gelsinler
İkisinde hep yüzleri gülsünler
Gönlüm iki torunuma bölündü...

Görmeseydim gözüm açık giderdi
Dedeniz dünya malın niderdi
Bilmem tecellim bilmem kaderdi
Gönlüm iki torunuma bölündü...

Biri yakışıklı biri çok güzel
Gönül bağım kurudu döküldü gazel
Torunlarım oldu yaşlandık bizler
Gönlüm iki torunuma bölündü...

Hiç gönül kırmayın yapıcı olun
Okuyup doktor öğretmen olun
Hep büyüklerinize saygılı olun
Gönlüm iki torunuma bölündü...

SİZİN İÇİN YAZDI HASAN DEDENİZ
NE KADAR ÖMRÜM VAR ONU BİLMİYİZ
HİÇ BİRİMİZ BU DÜNYADA KALMAYIZ
GÖNLÜM İKİ TORUNUMA BÖLÜNDÜ.....

***sizleri çok seven Hasan Bayram dedeniz
dünyanın en mutlu günleri sizlerin
olsun...***

26.01.2012

ABDURRAHMAN GÜÇLÜ

Niğmetullah UÇAR

Antalya | 09 Şubat 2017

Gavgalının oğlu Abdurrahmanın
Öldüğünü duydum dört gün sonradan
Bu bir ayıbidir belki Konyanın
Gömmüşler kimseye duyurulmadan

Ev beleni dense hemen aklıma
Babası geliyor Abdurrahmanın
Çıkmadı hiçbir an benim karşıma
Hatırası yaktır merhum olanın

Dördü kız üç erkek çetmide doğan
Erkekler Konya'da yaşıyorlarmış
Fazla tanınmıyor kenarda kalan
Çalışarak rızık arıyorlarmış

Konyaya yerleşmiş mesleği varmış
Esnafılık yaparak geçiniyormuş
Deriyi işleyip pabuç yaparmış
İşine çok özen gösteriyormuş

İki erkek kardeş Mehmet, Hüseyin
Önce vefat etmiş ben bilmiyorum
Sizler de, bana ne kimmiş demeyin
Böyle olmasını istemiyorum

Araştırsak belki akrabayızdır
Neden tanımayız birbirimizi
Bütün bunlar bizim ayıbımızdır
Sağlamamız lazım birliğimizi

Alime'yle Ayşe kız kardeşleri
Bugün onun için yas tutmaktalar
Çolak Abdullah'la Hasan eşleri
Kardeşleri için ağlamaktalar

Fadime, Gülizar diğer ikisi
Bir Konyadaymış biri çetmide
Onların önceden yetmiş vadesi
Anıları varmış çok ileride

Çocukları varmış tanı mıyoruz
Çoğu bilmiyordur çetmililerin
Neden tüm bunları anlatmıyoruz
Bilinmesi lazımdır gelecekerin

Beş şubat Pazar gün vadesi yetmiş
Canını vererek gitmiş dünyadan
Dünyada yaşanan süresi bitmiş
Ayrılmış hayattan tam doyamadan

Kimi insan vardır herkesi tanır
İç içe girerek sohbet ediyor
Kimisi sessizdir kenarda kalır
Belki yaşamayı böyle seviyor

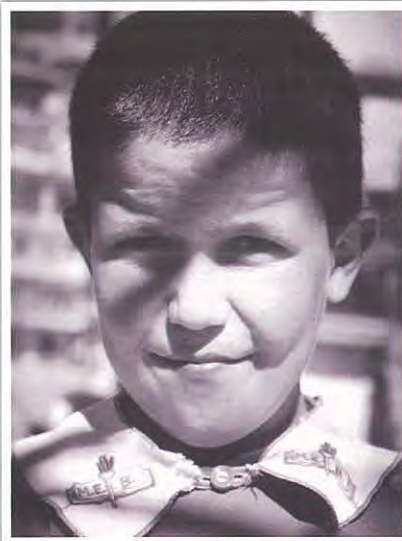
İnsanlardan ayrı kalmamak gerek
Çok fazla içine girmesen bile
İlişkileri tam bitirmeyerek
Görüşmemiz gerek hemşerilerle

Abdurrahman Güçlü böyle biri mi
Onu bile bilmem tanı mıyorum
Tanımak isterdim bu hemşerimi
Allah rahmet etsin ona diyorum

Konya'da yaşamış Konya'da ölmüş
Bana sırdır şimdi tüm yaşamıyla
Sade bir şekilde kabre gömülmüş
Yakın dostlarının katılımıyla

Çetmi kökenliyse bizden biridir
Allah mekanını cennet eylesin
Çetmili herkesin vazifesidir
Sıcak ilişkiler bitirilmesin

Mustafa Eski'nin arşivinden fotoğraflar

EŞŞE AYDOĞDU

Niğmetullah UÇAR

20 Nisan 2016

Konya'da yaşayan bir çetmiliydi
Abdullah eşiydi Eşşe Aydoğdu
Hayırda ileri şerde geriymi
Sevecen biriydi Eşşe Aydoğdu

Bin dokuz yüz yirmi sekiz senesi
Doğumuyla güler Falcı hanesi
Mutluluk vermiştir çocuk çehresi
Çetminin genciymi Eşşe Aydoğdu

Genç kızlık günleri çetmide geçer
Yuva kurmak için bir nasip bekler
Eminhocaların Abdullah ister
Tam onun dengiydi Eşşe Aydoğdu

Çetmide evlendi bir süre kaldı
Çumra'ya göçtüler hayale daldı
Hasret çektiğinden bazen daraldı
Köye özlemiydi Eşşe Aydoğdu

Dört oğlu bir kızı beş çocuğu var
Onlarla birlikte gönül oyalar
Gurbet ellerinde geçecek yıllar
Hasretten dertliydi Eşşe Aydoğdu

Çetmide doğmuştu Hasan Hüseyin
Çumra'ya gidince doğuyor Emin
Helim, Mehmet, Ayşe neşesi evin
Tarlada çiftçiydi Eşşe Aydoğdu

Yaşı eksen sekiz beden yorulur
Yaşlılık denilen derde tutulur
Akciğer hastası bir kadın olur
Fakat sevimliydi Eşşe Aydoğdu

Hastalık artınca doktora gider
Yoğun bakımdadır kapanır gözler
Gece saat üçte vadesi biter
Halinden belliydi Eşşe Aydoğdu

Konya'ya dostları toplandığında
Gömülür, kabrine varıldığında
Yatar Ulurmak mezarlığında
Kefenini giydi Eşşe Aydoğdu

Mezarı cennetten bir bahçe olsun
Allah rahmet etsin nur ile dolsun
Berzah aleminde güzellik bulsun
Buna niyetliydi Eşşe Aydoğdu

MERYEM KILICASLAN

Niğmetullah UÇAR

Antalya | 09 Ocak 2017

Güccük Bakı eşi diye bilinir
Başı dik gezerdi Avcının Meryem
Vade dolduğunda sona gelinir
Dün sabah can verdi Avcının Meryem

Çetmi'de yaşadı çocukluğunu
Gördü eskilerin o yokluğunu
Bir an unutmadı Hak kulluğunu
Hep şükür ederdi Avcının Meryem

Selim, Avcı Osman, Mustafa ile
Çok iyi anlaştı çocukken bile
Sevgiyle yaşadı kardeşleriyle
Onları dinlerdi Avcının Meryem

Annesi Akkız'dan çok şey öğrendi
Eselerin oğlu onu beğendi
Dünürçüler geldi sonra evlendi
Muradına erdi Avcının Meryem

Kılıcaslan oldu yeni soyadı
Güccük bakı ile huzur aradı
Sevgi göstererek mutlu yaşadı
Güzel gün beklerdi Avcının Meryem

Dağda ekin biçti bahçeyi ekti
Süt sağdı, ters çekti, fideler dikti
İreçberlik yaptı çileler çekti
Çok gayret gösterdi Avcının Meryem

....
Yedi çocuğunu yetiştirmişti
Hepsini gününde evlendirmişti
Yaşı ilerlerken torun sevmişti
Telefon beklerdi Avcının Meryem

Eşi öldüğünde garip kalıyor
Evine çekilip bazen dalıyor
Dünleri anarak nefes alıyor
İçine çekerdi Avcının Meryem

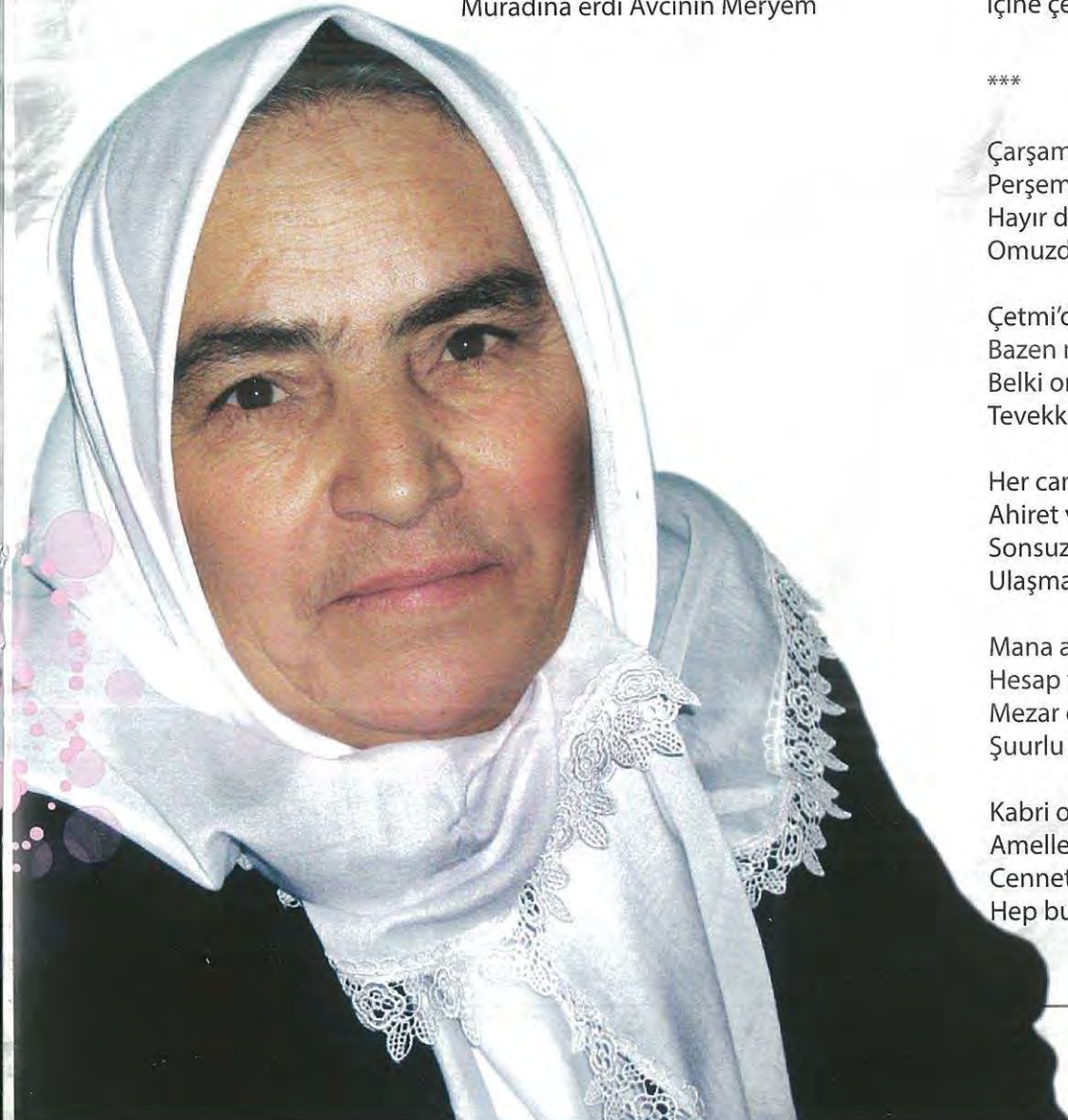
Çarşamba can verir ilan edilir
Perşembeye bütün sevenler gelir
Hayır dualarla kabre verilir
Omuzda giderdi Avcının Meryem

Çetmi'de yaşadı bazen üzüldü
Bazen mutlu oldu sevindi, güldü
Belki onun için ölüm ödüldü
Tevekkül ederdi Avcının Meryem

Her canlı ölecek bu değil keder
Ahiret varılmak istenilen yer
Sonsuzluk yolunun başıdır Makber
Ulaşmak isterdi Avcının Meryem

Mana alemine böyle gidilir
Hesap vermek için kabre girilir
Mezar en son durak değildir, bilir
Şuurlu beşerdi Avcının Meryem

Kabri olsun ona cennet bahçesi
Amellerle olur hesap vermesi
Cenneti haketsin gelsin neşesi
Hep bunu isterdi Avcının Meryem

SEVGİ BU

Aygül VAROL

• Eyüp Varol ve eşi

“Sevgi nedir?” diye sorsalar hep onlar gelir aklıma..

Bir insan 60 küsur sene beraber ömrünü geçirdiği biriyle hiç mi kötü olmazdı... Olmayınca olmuyormuş, biz onlardan gördük.. Seneler geçse de o saygı, sevgi, muhabbet hiç bitmiyor; aksine çoğalıyormuş..

Gençliğinde dedem dağlardan navruz çiçeği toplar ananeme götürürmüş... Çiçeğim diye severmiş onu.. Öyle ki ananem de dedemin bir dediğini iki etmezmiş.. Leylayla Mecnun, Keremle Aslı gibiydi onlar; şimdilerdeki aşklar, sevgiler gibi değildi, onlarınki gerçek sevgiydi..

Ölüm döşeğindeyken bile kocasını düşünmekti sevgi, öbür dünyaya göçüp giden navruz çiçeğini hep sevmek, o başkaydı diyebilmekti..

Üç buçuk yıllık bir ayrılığın ardından kavuştular yine birbirlerine; ananem dedemi yine beyazlar içinde karşıladı, mezarına düşen karlarla..

Üstelik iki mezarlarının ortasında daha 19 yaşında gencecikken toprağa verdikleri oğullarıyla.. Dayımla mekanınız cennet olsun, kabriniz nur olsun..

EYÜP VAROL

Niğmetullah UÇAR

Bugün can vererek dünyadan gitmiş
Unutulmayacak Eyüp Amcamız
Süreyi doldurmuş zamanı bitmiş
Düнде kalmayacak Eyüp Amcamız

Hacı Süleyman'la Selver Fatma'sı
Oluyordu onun ana babası
Sarıvelilerle var alakası
Kalplerde kalacak Eyüp Amcamız

Beş erkek iki kız hepsini sardı
Kadir, Mevlüt, kızlar köyde yaşardı
Efe Mehmet, hasan, Mustafa vardı
Akılda olacak Eyüp Amcamız

Ayşe Ayvat onun bir kardeşiydi
Fatma Üre ise bir diğerydi
O biliyordu ki çok sevmeliydi
Örnek alınacak Eyüp Amcamız

Navrız hanım ile huzuru bulur
İki kızı ile beş oğlu olur
Onlar için yaşar koşar yorulur
Muhtaç olmayacak Eyüp Amcamız

Gani genç yaşında dünyadan göçer
Ona çok üzülür gözyaşı döker
Veren o, aldı der, tevekkül eder
Hakka dayanacak Eyüp Amcamız

Toplumun içine fazla girmezdi
Dedikodu yapmak hiç istemezdi
Gereksiz şeylerle ilgilenmezdi
Taraf olmayacak Eyüp Amcamız

İki bin on üçün haziranında
Artık eşi yoktur onun yanında
Yüreği yanmıştır ayrılığında
Onu arayacak Eyüp Amcamız

Tarih on bir şubat gün cumartesi
Can bedenden çıkmış almaz nefesi
İnip kalkmıyordu göğüs kafesi
Öylece duracak Eyüp Amcamız

Bir gün bekleyecek kendi evinde
Sevenleri olsun diye define
Huzur bulsun şimdi nurlu kabrinde
Hakka sığınacak Eyüp Amcamız

Niğmetullah tanır bilir seviyor
Mevla rahmetini çok versin diyor
Hayır dualarla kabre giriyor
Unutulmayacak Eyüp Amcamız

EMİNE BOZDOĞAN

Niğmetullah UÇAR

13.09.201

İnternette girip geziniyorken
Facebookta gördüm ölüm haberi
Emine bozdoğan kimmiş bu derken
Titretti gönlümü yaktı ciğeri

Ben hep söylüyordum anlamıyorlar
İletişim zayıf bağımız kopuk
İnsanlar objektif olamıyorlar
Hatır gönül ile yaşıyor olduk

Demirci Hüseyin eşi Emine
Bursa'da can vermiş yeni öğrendim
Herkes yorum yapsın kendi kendine
Yaşanan durumu ben beğenmedim

Çetmililer vakfı mesaj olarak
Tüm çetmililere duyurmalıydı
İnsanlar rahmetle onu anarak
Ruhuna fatiha yollamalıydı

Bu bir eksiklikler devam ediyor
Neden bizler farklı davranıyoruz
Bazısına hemen haber geliyor
Bazısından haber alamıyoruz

Çetmili olarak herkes aynıdır
Ne olur bu işe çare bulalım
Çetmililik köyün ortak yanındır
Biribirimize sahip çıkalım

Eşi vefat etmiş çileler çekmiş
Evlatları için çabalamıştır
Onların peşinden gurbete gitmiş
Bursa'da ömrünü tamamlamıştır

Garip yaşamıştır tüm hayatını
Herkesten habersiz çekip gitmiştir
Allah açık etsin orda vahtını
Dünyada yaşanan ömrü bitmiştir

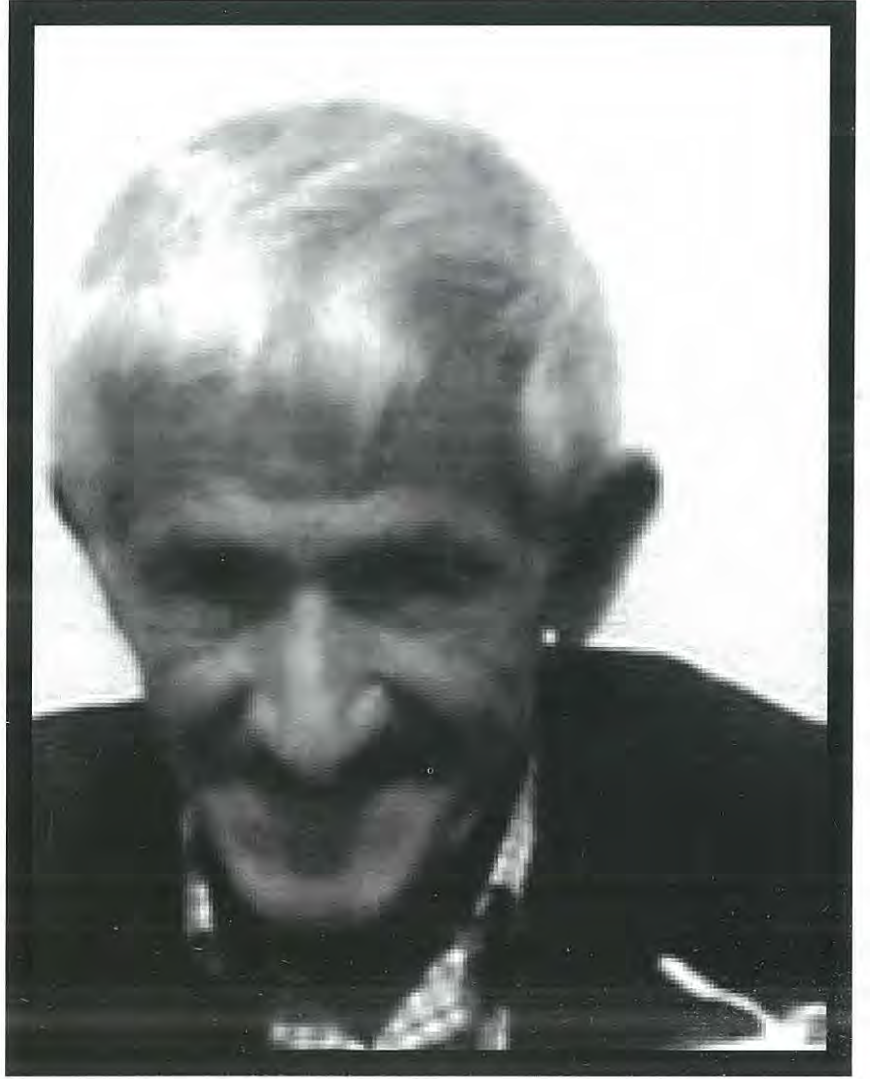

Resmine bakınca tanıyamadım
Kimlerdendir bilmem anlatamam da
Bugün bir kez daha şunu anladım
Herkesin yeri var benim dünyamda

Niğmetullah yaz ki herkes öğrensin
Vefa duyguları belki çoğalır
İnsanlar mağrurluk yanını yensin
Dünyada yalnızca iyilik kalır

İSMAIL TOPKARA

Niğmetullah UÇAR

Antalya | 18.07.2016

Çetmi'de komşumuz, emmi oğlumdu
Bursa'da can vermiş İsmail abim
Sevdiğim, saydığım, konuştuğumda
Ömrünü bitirmiş İsmail Abim

Bursa'ya taşındı işyeri açtı
Bebek elbisesi işini yaptı
Toptan perakende üretip sattı
Büyümek istermiş İsmail Abim

Köyde babasının evini yıktı
Yeni yapmak için temeli attı
Betonla tuğlayla yeniden yaptı
Hayaller edermiş İsmail Abim

Derecik goyağı sevdiği yerd
Bahçe yapmak için çok emek verdi
Ben burada huzur bulurum derdi
Severek gidermiş İsmail Abim

Nalbayırındaki tarlaya baktı
Su getirmek için borular taktı
Abisi Mehmetle anlaşıyordu
Bayırı yeşertmiş İsmail abim

Bazı şeyler oldu gitti hevesi
Sonuç köye gelmek istememesi
Kayboldu neşesi bitti gülmesi
Başka şey beklermiş İsmail Abim

Köye geldiğinde yaylaya gider
Av peşinde koşar tepeler gezer
Gece dağda kalmak hoşuna gider
Kafayı dinlermiş İsmail Abim

Emekli olmuştu kendi işinde
Sebze yetiştirdi hoş bahçesinde
Huzur buluyordu her gidişinde
Bu işi severmiş İsmail Abim

Kuyudaki motor arızalıydı
Sebzeler susuzdu, durmamalıydı
Tamirle bahçeyi sulamalıydı
Aşağıya inmiş İsmail Abim

Sevenleri onu kuyuda bulmuş
Vadesi dolunca gazla boğulmuş
Kader böyle imiş olanlar olmuş
Yerlere serilmiş İsmail Abim

Otopsi yapıp araştırılır
Ölümün sebebi tam anlaşılır
Tabuta konulup kefen sarılır
Bir süre beklemiş İsmail Abim

Çetmi'de define yer hazırlanır
Bir gün öncesinden mezar kazılır
Pazartesi sabah köye varılır
Hep hayal edermiş İsmail Abim

Sevenleri duyup koşup gelmiştir
Sabah olduğunda defnedilmiştir
İsteği yerine getirilmiştir
Köyünü istermiş İsmail Abim

Her canlı ölümü tadacak bir gün
Yarını hazırlar insanlarda dün
Neyi hak edersen onu görürsün
Kıymetli değermiş İsmail Abim

FADİME KOÇAŞ

Niğmetullah UÇAR

Benim görmediğim tanımadığım
Çetmili biridir Fadime Koçaş
Duyduklarım ile anlatacağım
Bolay gelinidir Fadime Koçaş

Bin dokuz yüz yirmi iki senesi
Dünyaya gelmiştir beş mart gecesini
Daha başlamadan dünya çilesi
Evin neşesidir Fadime Koçaş

Küçük hasan hoca olur babası
İkinci eş olan Gülsüm anası
Çocukken kaybetmiş bitmemiş yası
Anne yetimidir Fadime Koçaş

İki yaşındayken annesi ölmüş
Üvey annelerle dertli büyümüş
Yokluk, kıtlık, darlık, zorluklar görmüş
Canından bezmiştir Fadime Koçaş

Çetmi'de, Gevenni, Köşürelük'te
Sığunçukuru'nda Gökseki'lerde
Çaklıllı, Uruzlu denen yerlerde
Günler geçirmiştir Fadime Koçaş

Bolaylı Musatafa olmuştur eşi
Tek evladı yaşar ölmüştür beşi
Yapmış, ama satmış yememiş keşi
Doğuştan dertlidir Fadime Koçaş

Yetmiş sekiz yılı eşi ölmüştür
Kıt imkanlar ile hayat sürmüştür
Hayatı boyunca zorluk görmüştür
İsyen etmemiştir Fadime Koçaş

Bolay'da çetmili diye bilinir
Çetmi'de hocanın Fadime denir
Çetminin dışında her yer gurbettir
Hasretler çekmiştir Fadime Koçaş

Son on senesini konyada yaşar
Farz olan beş vakit namazı kılar
Teccüt, kuşluğu ilave yapar
Hep devam etmiştir Fadime Koçaş

İki bin on altı üç ocak Pazar
Saat dokuz otuz gözünü kapar
Mezarına girer Konya'da yatar
Dua bekleyendir Fadime Koçaş

İbrahim Koçaş'tır onun evladı
Annesi ölünce yandı ağladı
Tüm yazdıklarını bana yolladı
Terbiye verendir Fadime Koçaş

Bu yaşına kadar hiç duymamışım
Demek ki hemşeri olamamışım
Çetmililerle bağ kuramamışım
Çok düşündürendir Fadime Koçaş

Niğmetullah onu tanımıyordu
Nasıl biri diye bilene sordu
Öğrendiği zaman şaşırıyordu
Zorluğu yenendir Fadime Koçaş

GÜSSÜN YAZICI

Niğmetullah UÇAR

20.01.2017

Eskici Mustafa lakabı ile
Mustafa eşiydi Güssün Yazıcı
Hayatı boyunca yapmamış hile
Çileli biriydi Güssün Yazıcı

Babası Saralı denilen kişi
Onlara benzerdi hal ve gidişi
Doğaldı, sevmezdi pek gösterişi
Ataktı, seriydi Güssün Yazıcı

Muhasibin eşi kız kardeşidir
Ali'yle Mustafa kardeşleridir
Ramazan'la Nuri diğerleridir
Canlıydı diriye Güssün Yazıcı
Onlardan biriydi Güssün Yazıcı

Olumlu olarak hep adım atar
Bulunduğu yere sevgiler katar
Hayırı alkışlar şer görse çatar
Sözünün eriydi Güssün Yazıcı

Bir kızı bir oğlu dünyaya geldi
Kederi dağıldı moral düzeldi
Artık Antalya'da her şey güzeldi
Hep geçim ehliydi Güssün Yazıcı

Evladına Mehmet adını verdi
Kaynatamın adı yaşasın derdi
Kızı Fatma'yı da pek çok severdi
Bazen neşeliydi Güssün Yazıcı

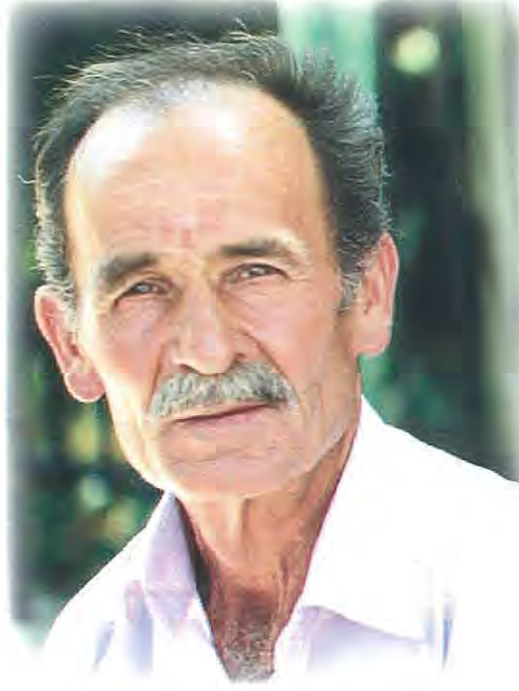
Kocası ölünce üzüldü ona
Yürüdü kararlar kendi yoluna
Sarıldı dört elle kızla oğluna
Biraz kederliydi Güssün Yazıcı

Şeker hastasıydı tadı yoktu pek
Şükür ediyordu Hak'tan diyerek
Yaşadı Allah'a boyun eğerek
İsyandan geriye Güssün Yazıcı

On dokuz ocakta yetmiş vadesi
Yirmi ocak Cuma boştu hanesi
Uncalıdan oldu kabre girmesi
Gitmiş bir faniydi Güssün Yazıcı

Toprağın altında sonsuz bir hayat
Mana aleminde alsın yeni tat
Mizanda görülsün hesabı rahat
Hep iyi halliydi Güssün Yazıcı

Dostları dönüyor mezardan geri
İnşallah olacak cennette yeri
Allah sever amel götürmeleri
Buna istekliyi Güssün Yazıcı

MUSTAFA KORKMAZ

Niğmetullah UÇAR

23.12.2016

Kör Şükrünün oğlu Mustafa diye
Lakap taşıyordu Mustafa Korkmaz
Bugün hatıralar kaldı geriye
Düнде yaşıyordu Mustafa Korkmaz

Beş erkek kardeşin küçükleridir
Mehmet ile Ahmet büyükleridir
Hasan'la Hüseyin diğerleridir
Saygı sunuyordu Mustafa Korkmaz

Abdurrahman eşi Meryem ablası
Tek kız kardeşidir tutuyor yası
Zordur bu acının unutulması
Yürek burkuyordu Mustafa Korkmaz

Çocukluk yaşadı çetmi'de önce
Hayaller kurmuştu zorluk görünce
Hayat sürecekti kendi gönlünce
Bunu umuyordu Mustafa Korkmaz

....
Amelelik yaptı ağır işlerde
El aletlerini olduğu yerde
Kazmayla çekişle işe girerde
Taşı kırıyordu Mustafa Korkmaz

Paralar kazandı emek vererek
Sömel, kuyu kazdı gurbet gezerek
Bahar geldiğinde yeter diyerek
Köye dönüyordu Mustafa Korkmaz

Dağlarda bağlarda seyran ediyor
Yalnız dolaşırım mutluyum diyor
Yavaş konuşurken sanki gizliyor
Hayal kuruyordu Mustafa Korkmaz

Çekilir kenarda kuytu bir yere
Uzaktan bakardı hep gelenlere
İcabet ederdi gel diyenlere
Durup izliyordu Mustafa Korkmaz

Av merakı yoktu abisi gibi
Şamatayı sevmez kollar garibi
Hile hurda bilmez olurdu harbi
Sözü söylüyordu Mustafa Korkmaz

Kader bazen üzer imtihan eder
İnsan hevesinin peşinden gider
Yaşadıktan sonra pişman oldum der
Hüzün taşıyordu Mustafa Korkmaz

Başa gelenlere kader diyerek
Geçmişin üstüne sünger çekerek
Yarınları güzel yaşamak gerek
Bunu yapıyordu Mustafa Korkmaz

Yalnız dolaşırdı kırdaki bayırda
Fazla görünmezdi o sakaklarda
Sıkıntılar çekse kalsa da darda
Hiç söylemiyordu Mustafa Korkmaz

Vade yetmiş ise çabalamak boş
Ondan geliyorsa ölüm bile hoş
Yaratan diyorsa bana doğru koş
Ona gidiyordu Mustafa Korkmaz

Konyada can verir karlı bir günde
Tabutta giderken araç üstünde
Bir süre beklemiş Avşar önünde
Köye gidiyordu Mustafa Korkmaz

Graydar yol açar çetmiye gelir
Cenaze töreni ifa edilir
Musallada haklar helal edilir
Kabre giriyordu Mustafa Korkmaz

Allah rahmet etsin nurlu kabrinde
Anısı kalacak sevdiklerinde
Herkes gidecektir gün geldiğinde
Sıra savuyordu Mustafa Korkmaz

Hastalık, kazalar görülen neden
Ruh çıktığı zaman gömülür beden
Odur sıra savıp bugünkü giden
Hatırlatıyordu Mustafa Korkmaz

SADIK DAYIMIZ

Niğmetullah UÇAR

05.03.2017

Nüfustaki kaydı Mehmet Güçlü'dür
Hoş sohbet ederdi Sadık dayımız
Zamanı dolunca bitiyor ömür
Dün canını verdi Sadık dayımız

Adıyla söylense pek çoğu bilmez
Yalakalık yapıp sinmez, eğilmez
İnsanlık yönüne paha biçilmez
Bence bir değerdi Sadık dayımız

Nedenini bilmem, düşünüyorum
Manasına göre ben söylüyorum
Lakabı oturmuş tam da diyorum
Bunu hak ederdi Sadık dayımız

...
Genç iken çalıştı inşaatlarda
Sıkıntılar çekti kaldı da darda
Kadere inanır hakka salarda
Allah kerim derdi Sadık dayımız

Herkese inanan Allah kuluydu
Görünüş olarak deli doluydu
Yüzü hep gülse de içi doluydu
Sıkıntı çekerdi Sadık dayımız

Çocukla çocuktu büyükle büyük
Sorumluluk taşır alıyordu yük
Başı dik gezerdi sanki bir Hüyük
Tarihi eserdı Sadık dayımız

Ayağına şevik hızlı yürürdü
Söylenilen işi hemen görürdü
Yaptıkları ile yüz güldürürdü
Her yere giderdi Sadık dayımız

....
Son senelerinde ataklık bitti
Elinde deyneği dayanıp gitti
Takati kesildi enerji bitti
Geçmişî özlerdi Sadık dayımız

Gözleri az görür gözlük takardı
Uzaktan seyreder garip bakardı
Kimsede olmayan bir tavrı vardı
Ortaya sererdi Sadık dayımız

Ömrünü bitirmiş vadesi yetmiş
Ona vaat edilen süresi bitmiş
Bugün vefat etmiş dünyadan gitmiş
Gününü beklerdi Sadık dayımız

Dünyada yaşarken kederle doldu
Allaha güvenen takvalı kuldu
Çetmi mezarlığı son durak oldu
Orayı özlerdi Sadık dayımız

Farklı bir simaydı hep anılacak
Çetmililer onu unutmayacak
Seviyor olanlar hatırlayacak
Anılmak isterdi Sadık dayımız

HAYRİYE ÖZYALÇIN

Niğmetullah UÇAR

30.10.2016

Goca İrbehimin Hüseyin ile
Mollaosmanlardan Zeynep atası
Yakındır Esenin güyeğisiyle
Hacı Mustafa'yla kardeş, anası

Abdurrahman oğlu Hüseyin Güçlü
Teyzesinin eşi, eniştesiydi
Onlara gidince coşardı gönlü
Sevdiği saydığı tek teyzesiydi

Ramazan, Mustafa, İbrahim erkek
İsmahan Semerci kız kardeşidir
Onları hep sevdi ölünceye dek
Döşü Mehmet onun eniştesidir

Ese hoca Ahmet kaynatasıdır
Saygılı davranmış hayat boyunca
Şehriban ebemiz kaynanasıdır
Hep elini öpmüş gelin olunca

Hüseyin Oğuz'un ilk kızı iken
Ese hocaların gelini olmuş
Evlenip İsa'yla, gün geçirirken
Üçü kız beş erkek evlatlar bulmuş

Gülbeyaz, Fadime, Haceli önce
İkizlere Ahmet, Hüseyin denir
Ali'yle Şehriban devam edince
Sekizinci Soner dünyaya gelir

Hayata dört elle sarıldığından
Dünyalık işlere fazlaca dalmış
İşlerde zamanla yarıştığından
An gelmiş üzülmüş çaresiz kalmış

Hayriye Özyalçın zor zamanlarda
Evin işleriyle yordu kendini
Hatıralar vardır yaşananlarda
Yaşarken üzmedi sevdiklerini

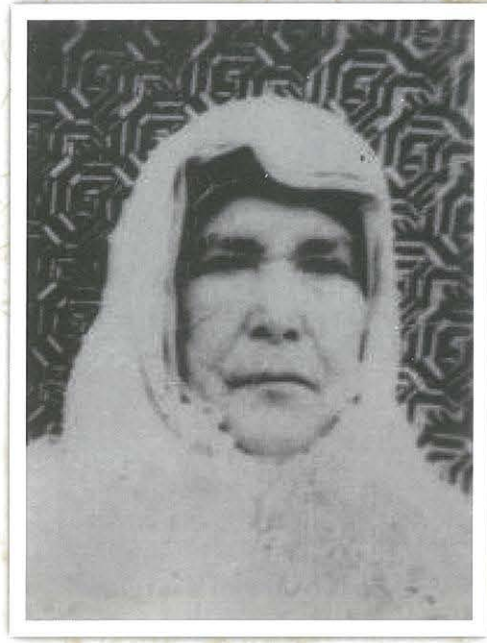
Çocuk bakımıyla evin işleri
Gençlik yıllarının tek uğraşdır
Geride bırakmış zorlu günleri
Cenneti kazanmak arayışdır

Çocuklar büyüüp ayrıldığında
Geçen günlerine dalıp anmıştır
İki bin on üçün aralığında
Eşini kaybedip yalnız kalmıştır

Dünyayı elinin tersiyle itti
Artık bu dünyada huzur arıyor
Yokluk, çabalamak, çileler bitti
Yaratanı ile yalnız kalıyor

Rahmana kavuşmak beklentisiydi
Günü dolduğunda verdi canını
Zorlukları görmüş bir çetmiliydi
Geçmişe yazdırdı bugün adını

KONYALININ KIZI EŞŞE

Niğmetullah UÇAR

24.1.2016

Konya'da yaşayan Çetmi'li biri
Konyalının kızı Eşşe'dir adı
Bilmiyor, tanımaz hemşerileri
Öldüğünü bile kimse duymadı

Geçen hafta ölmüş ben yeni duydum
On altı Ocakta vefat etmiştir
Kendimi onların yerine koydum
Dedim ki çetmiye hasret çekmiştir

Molla Bakıların Bakının eşi
Konyalı denilen bir kadın vardı
Köyün ebesiydi doğumdu işi
Çağrıldığı zaman hemen koşardı

İşte o Konyalı denen kadının
Eşşe ismindeki kızıdır ölen
Yüreği yanmıştır akrabasının
Çetmili olarak çok azdı bilen

Konyalının Hasan Şekir karısı
Semerci Gök Mahmut kardeşleridir
Şerfeden Gücükler yan akrabası
Çetmide dünyaya gelmiş biridir

Bir teyzesi vardır Konya'da kalır
Küçük yeğenini büyütür bakar
Talip olan eşin akrabasıdır
Onlardan biriyle evlilik yapar

Üç oğlu bir kızı onun uğraşı
Çetmi'den uzakta yıllar geçirir
Başından eksilmez dünya telaşı
İşini yaparak ömür bitirir

Farklı bir çevrede onlara uyar
Köyüne sık gelmez özlemektedir
Hatıralarında doğduğu yer var
Uzaktan hayalen izlemektedir

Eşi yabancısıdır çocuklar bilmez
O çetmide doğan bir cefakardır
Konya'da yaşamış boş ver denilmez
Çetmililer ile bir bağı vardır

Yıllar geçirdiği Konya'da öldü
Çetmili biridir öyle bilinsin
Köyünden uzakta garip gömüldü
Dua edelim ki ruhu sevensin

Çetmiyle ilgili bir olarak
Adını anmayı unutmayalım
Kimlerdenmiş bilip hatırlayarak
Mezarında garip bırakmaya

İBRAHİM ÖZTÜRK

Niğmetullah UÇAR

20.11.2016

Yıllar süren acı sona ermiştir
Dertlerden kurtuldu İbrahim Öztürk
Emanet canını Hak'ka vermiştir
Mekanını buldu İbrahim Öztürk

Babası Mahmut'tu duvar ustası
Şekir Hasan kızı Zeynep anası
Aslanlar Öztürkler hep akrabası
Bahseder dururdu İbrahim Öztürk

İkisi kız olan dört kardeştiler
Çocukken yaylada ekin biçtiler
Tarla bağ işinde çile çektiler
Hayal kuruyordu İbrahim Öztürk

Efe mustafanın eşi abladır
Kız kardeşi motur mustafadadır
Abisi Abdullah Alanya'dadır
Üçüncü olurdu İbrahim Öztürk

Çetmide yaşadı çocukluğunu
Antalya'ya göçtü buldu yolunu
Gelecekte neler bekliyor onu
Merak ediyordu İbrahim Öztürk

Sütçülerde yaptı bir gecekondu
Antalya önüne imkanlar sundu
İnşaat işinde çalışıp durdu
Emek harcıyordu İbrahim Öztürk

İki oğlu ile iki kızı var
Onları düşünür rızgını arar
Geleceklerine planlar kurar
Gülsünler diyordu İbrahim Öztürk

Mahmut ile Ekrem er olanları
Fadime'yle Fatma kız evlatları
Ona bağlı idi tüm çocukları
Sıkı sarıyordu İbrahim Öztürk

Bir kızı bir oğlu aksuda yaşar
Diğerleri onun yakınındalar
Neşe kaynağıdır evde torunlar
Tek tek seviyordu İbrahim Öztürk

Konya, Çetmi, Hadim Antalya'larda
Çalıştı sürekli inşaatlarda
Aklında her zaman kazanmak var da
Didindi yoruldu İbrahim Öztürk

Konya'da onunla siva yapmıştık
Avsallarda aynı yerde kalmıştık
Çalıştık birlikte derde alıştık
Huzur istiyordu İbrahim Öztürk

Beş yıldır hastaydı artmıştı derdi
Problemlili olan bölge ciğerdi
Bu dertten kurtulup gülmek isterdi
Çare arıyordu İbrahim Öztürk

Derde yakalandı o yıkılmadı
Mücadele etti bıkip yılmadı
Kanser illetinden kurtulamadı
Her gün eriyordu İbrahim Öztürk

Yirmi kasım pazar öğleden önce
Ruhu teslim eder zaman dolunca
Gömülecek yere karar verince
Götürülüyordu İbrahim Öztürk

Aksuda kazılmış hazırdir mezar
Sevdikleri onun defnini yapar
Unutulmayacak sonsuza kadar
Uğurlanıyordu İbrahim Öztürk

Mezarı cennetten bir bahçe olsun
Nur içinde yatsın nurlarla dolsun
Kabrinde yatarken ferahlık bulsun
Arzu ediyordu İbrahim Öztürk

Tarih yazılmıştır mezar taşına
Girmişti atmış bir olan yaşına
Niğmetullah yandı arkadaşına
Sabreden bir kuldu İbrahim Öztürk

HÜSEYİN ÇAMURCU

Niğmetullah UÇAR

13.07.2016

Hüseyin Çamurcu Çayarasında
Dün öğleden sonra kaza yapmıştır
Otuz beş yaşında, gençlik çağında
Ağır yaralanıp cansız kalmıştır

Annesi Gülşen'di babası Mehmet
Çamurculardandı, ömür yaşadı
Yaratıcı ona eylesin rahmet
Bu fani dünyada çok kalamadı

Takavit Yusuf'a Çamurcu Ali
Anneden babadan dedeleridir
Tüm çetmi'yi üzdü onun son hali
Gülşen ile Fatma yetimleridir

Ali, Kezban, Serdar, Fatma kardeşi
Çamurcu Mehmet'in ilk evladıdır
Korelinin kızı Öznur'dur eşi
Takavit Ahmat da akrabasıdır

On dokuz yaşında otellerdedir
Pastacılık yaptı ekmek çıkardı
Bazen Antalya'da bazen köydedir
Kendisine göre hayali vardı

Köye ev yaptırmış eksikleri var
Tamamlamak için para gerekli
Fırsatlara bakar çareler arar
İş imkanlarını kollar sürekli

Çayarasındaki yol yapan şirket
Kamyon kullanacak birini arar
İş hoşuna gider vardı ehliyet
Bir ay önce gider işine başlar

Bayram tatilinde izin kullanır
Tatil bitiminde işine döner
Günlerim gülerken geçecek sanır
Hafriyat alacak işine gider

Yüksüz kamyonuyla yokuş çıkarken
İnen bir kamyonu yol vermek ister
Yolun darlığından kasa sürterken
Uçuruma doğru aracı iter

Ters çevrilen araç yoldan çıkararak
Derin uçuruma yuvarlanıyor
Hüseyin yerinden çıkamayarak
Çarpma etkisiyle yaralanıyor

Ağır yaralıdır çarpmıştır taşa
Onun kaderinde can vermek varmış
Kaderde ne varsa geliyor başa
Allah sevdiğini yanına almış

Cenaze akşamdan Alanya'dadır
Devlet hastanesi morgunda bekler
Sevenleri köyde toplanmaktadır
Mezar kazılmıştır defnedecekler

Öğleyin cenaze köye gelmiştir
Namazı kılınır girer kabrine
Hüzünlü bir tören sergilenmiştir
Veda edip gider sevdiklerine

Sevenleri çoktu yürekler yaktı
Gönülleri sardı derin bir elem
Toplanan herkesten gözyaşı aktı
Durum anlatmaya yetmiyor kalem

Kendisini şahsen tanımasam da
Çetmi'li olarak yüreğim yandı
Genç olduğu için hüzün kafamda
Annesi babası nasıl dayandı

Vadesi yetmişse kul çaresizdir
Emir Hak'tan geldi dememiz gerek
Hayırlar da şer'de kaderimizdir
Boyun eğmeliyiz sabır ederek

Allah rahmet etsin hemşerimize
Sevdiklerine de sabırlar versin
Şükretmemiz gerek her halimize
Bundan sonra güzel günler göstersiz

KEZBAN AYDOĞDU

Niğmetullah UÇAR

21.10.2016

Konya Çumra yolu bulandı kana
Dün canını vermiş Kezban Aydoğdu
Anlatması zordur anlamayana
Ben razıyım dermiş Kezban Aydoğdu

....
Herkesin bildiği Helim, babası
Falcı kızı Ayşe onun anası
Emin hocalardır eş akrabası
Başı dik gezermiş Kezban Aydoğdu

....
İyilik yaparmış çabalayarak
Karşılıklarını Hak'tan umarak
Kapıyı kimseye kapamayarak
Misafir beklermiş Kezban Aydoğdu

Araç savrularak yoldan çıkmıştır
Seyir halindeyken takla atmıştır
Beden yaralanmış kanlar akmıştır
Yaşamak istermiş Kezban Aydoğdu

Vade yetiğinde veriliyor can
Ruh bedenden çıkar geldiğinde an
Yaşarken dünyaya doymuyor insan
Hep hayal edermiş Kezban Aydoğdu

Niğmetullah ile aynı yaştadır
İlkokul çağından bir hatıradır
Konya üçlerdeki mezarındadır
Fatiha beklermiş Kezban Aydoğdu

Tebrik

*Bütün hemşehrilerimizin
Mübarek Ramazan Bayramını
tebrik eder, hayırlara vesile olmasını dilerim.*

Çetmililer Yardımlaşma ve Dayanışma Vakfı adına Vakıf Başkanı

Mehmet BALCI

Tebrik

*Bütün hemşehrilerimizin
Ramazan Bayramını tebrik eder,
hayırlara vesile olmasını dilerim.*

Osman ARI

Taşkent Belediye Başkanı

ORUCUN VE RAMAZAN AYININ FAZİLETİ

SUAL: RAMAZAN AYININ ÖNEMİ NEDİR?

CEVAP

Bu konuda imam-ı Rabbani hazretleri buyuruyor ki:

Mübarek Ramazan ayı, çok şerefli ve azizdir. Bu ayda yapılan, nafile namaz, zikir, sadaka ve bütün nafile ibadetlere verilen sevap, başka aylarda yapılan farzlar gibidir. Bu ayda yapılan bir farz, başka aylarda yapılan yetmiş farz gibidir. Bu ayda bir oruçluya iftar verenin günahları affolur. Cehennemden azat olur. O oruçlunun sevabı kadar, ayrıca buna da sevap verilir. O oruçlunun sevabı hiç azalmaz.

Bu ayda, emri altında bulunanların, işlerini hafifleten, onların ibadet etmelerine kolaylık gösteren âmirler de affolur, Cehennemden azat olur. Ramazan-ı şerif ayında, Resulullah, esirleri azat eder, her istenilen şeyi verirdi. Bu ayda ibadet ve iyi iş yapabilenlere, bütün sene bu işleri yapmak nasip olur. Bu aya saygısızlık edenin, günah işleyeninin bütün senesi, günah işlemekle geçer.

Bu ayı fırsat bilmeli, elden geldiği kadar ibadet etmelidir. Allahü teâlânın razı olduğu işleri yapmalıdır. Bu ayı, ahireti kazanmak için fırsat bilmelidir.

Kur'an-ı kerim, Ramazanda indi. Kadir gecesini, bu aydadır. Ramazan-ı şerifte, iftarı erken yapmak, sahurunu geç yapmak sünnettir. Resulullah bu iki sünneti yapmaya çok önem verirdi.

İftarda acele etmek ve sahurunu geciktirmek, belki insanın aczini, yiyip içmeye ve dolayısıyla her şeye muhtaç olduğunu göstermektedir. İbadet etmek de zaten bu demektir.

Hurma ile iftar etmek sünnettir. İftar edince, (Zehebezama' vebtellet-il uruk ve sebet-el-ecr inşaallahü teâlâ) duasını okumak, teravih kılmak ve hatim okumak önemli sünnettir.

Bu ayda, her gece, Cehenneme girmesi gereken, binlerce Müslüman affolur, azat olur. Bu ayda, Cennet kapıları açılır. Cehennem kapıları kapanır. Şeytanlar, zincirlere bağlanır. Rahmet kapıları açılır. Allahü teâlâ, bu mübarek ayda Onun şanına yakışacak, kulluk yapmayı ve Rabbimizin razı olduğu, beğendiği yolda bulunmayı, hepimize nasip eylesin! Âmin. (Mektubat ,1.c. 45.m.)

Açıktan oruç yiyen, bu aya hürmet etmemiş olur. Namaz kılmayanın da, oruç tutması ve haramlardan kaçınması gerekir. Bunların orucu kabul olur ve imanları olduğu anlaşılar.

Ramazan-ı şerifte, oruç tutmak çok sevaptır. Özürsüz oruç tutmamak büyük günahıdır. Hadis-i şerifte, (Özürsüz, Ramazanda bir gün oruç tutmayan, bunun yerine bütün yıl boyu oruç tutsa, Ramazandaki o bir günkü sevaba kavuşamaz) buyuruldu. [Tirmizi]

(Ama dini bir mazeret varsa oruç tutmamak günah olmaz.)

Ramazanda oruç tutmak hakkındaki hadis-i şeriflerden birkaçı şöyle:

(Ramazan ayı mübarek bir aydır. Allahü teâlâ, size ramazan orucunu farz kıldı. O ayda rahmet kapıları açılır, Cehennem kapıları kapanır, şeytanlar bağlanır. O ayda bir gece vardır ki, bin aydan daha kıymetlidir. O gecenin [Kadir gecesinin] hayrından mahrum kalan, her hayırdan mahrum kalmış sayılır.) [Nesai]

(Ramazan ayında oruç tutmayı farz bilip, sevabını da Allahü teâlâdan bekleyerek oruç tutanın günahları affolur.) [Buhari]

(Ramazan ayı gelince, "Ey hayır ehli, hayra koş! Şer ehli, sen de kötülüklerden el çek" denir.)

[Nesai]

(Ramazan bereket ayıdır. Allahü teâlâ bu ayda, günahları bağışlar, duaları kabul eder. Bu ayın hakkını gözetin! Ancak Cehenneme gidecek olan, bu ayda rahmetten mahrum kalır.) [Taberani]

(Ramazan-ı şerif ayı geldiği zaman, Allahü teâlâ meleklerle, müminlere istiğfar etmelerini emreder.) [Deylemi]

(Farz namaz, sonraki namaza kadar; Cuma, sonraki Cumaya kadar; ramazan ayı, sonraki ramazana kadar olan günahlara kefarete olur.) [Taberani]

(Peş peşe üç gün oruç tutabilenin, Ramazan orucunu tutması gerekir.) [Ebu Nuaym]

(Ramazan orucu farz, teravih sünnettir. Bu ayda oruç tutup, gecelerini de ibadetle geçirenin günahları affolur.) [Nesai]

(Bu aya ramazan denmesinin sebebi, günahları yakıp erittiği içindir.) [İ. Mansur]

(Ramazan ayında ailenizin nafakasını geniş tutunuz! Bu ayda yapılan harcama, Allah yolunda yapılan harcama gibi sevaptır.) [İbni Ebiddünya]

(Ramazan ayının başı rahmet, ortası mağfiret, sonuysa Cehennemden kurtuluştur.) [İ. Ebiddünya]

(İslam, kelime-i şehadet getirmek, namaz kılmak, zekât vermek, Ramazan orucunu tutmak ve haccetmektir.) [Müslim]

(Cennetteki güzel köşkler, sözü hoş, selamı çok, yemek yediren, oruca devam eden ve gece namazı kılan kimselere verilir.) [İbni Nasr]

(Oruç tutan müminin susması tesbih, uykusu ibadet, duası müstecap ve amelinin sevabı da çoktur.) [Deylemi]

(Bilhassa oruçlu iken çirkin, kötü söz söylemeyin! Biri size sataşır, ona "Ben oruçluyum" deyin!) [Buhari]

(Gerçek oruç, sadece yiyip içmeyi değil, boş ve hayasızca sözleri de terk ederek tutulan oruçtur.) [Hakim]

(Allahü teâlânın, gözlerin görmediği, kulakların işitmediği ve hiç kimsenin hayaline bile gelmeyen nimet dolu sofrasına, ancak oruçlular oturur.) [Taberani]

(Allah yolunda bir gün oruç tutanı, Allahü teâlâ yetmiş yıllık mesafe kadar cehennemden uzaklaştırır.) [Buhari]

(Temizlik imanının yarısı, oruç da sabrın yarısıdır.) [Müslim]

(Oruçlu iken ölene, kıyamete kadar oruç tutmuş gibi sevap yazılır.) [Deylemi]

(Oruçlu iken ölen Cennete girer.) [Bezzar]

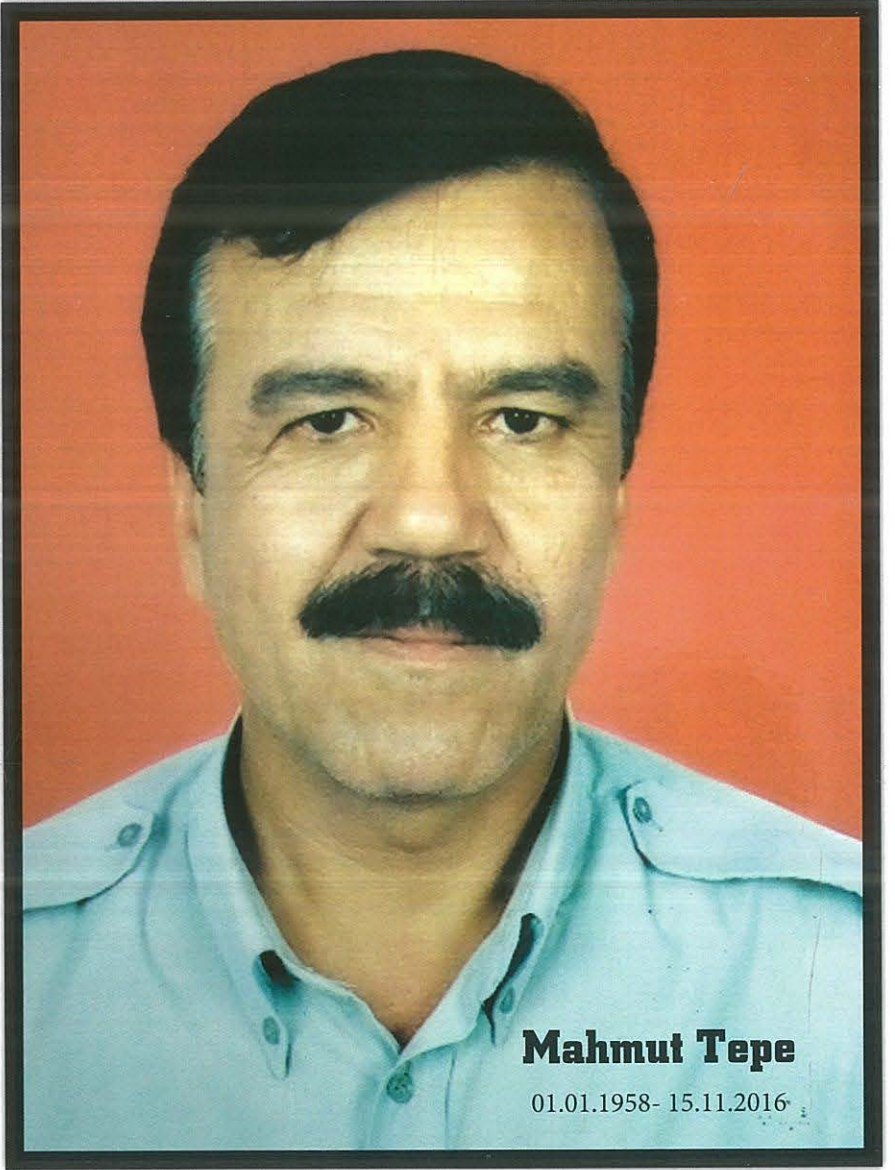
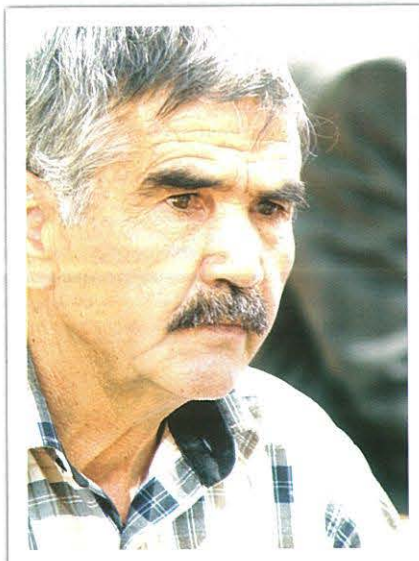
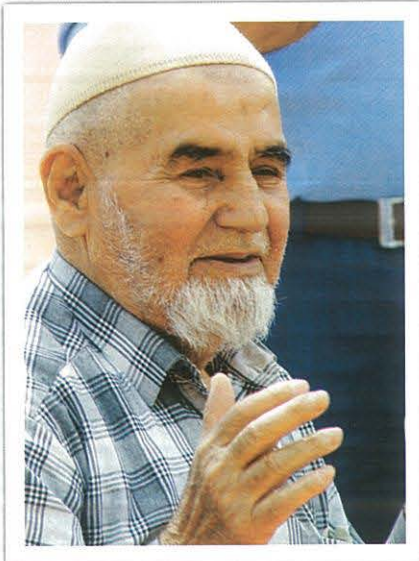
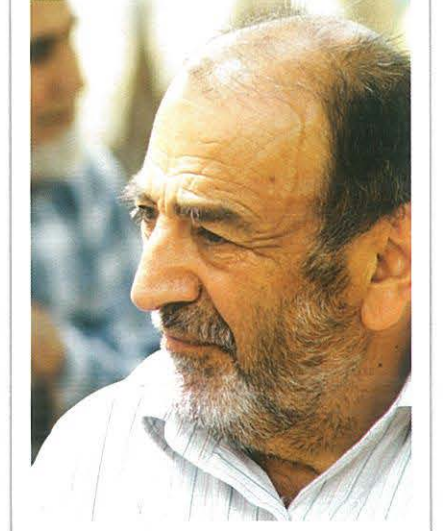
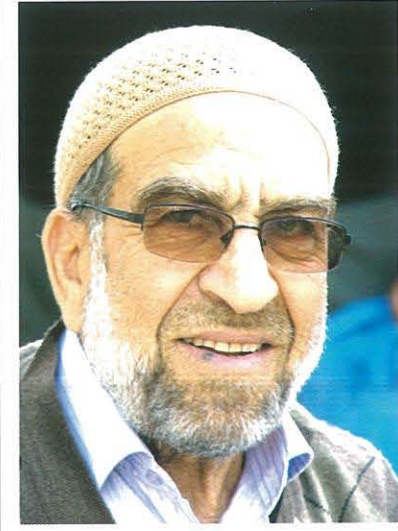
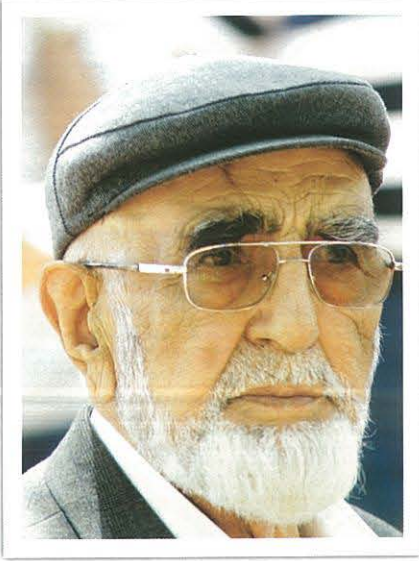
(Oruç tutan, namaz kılan kimse, mükafatını kıyamette akli kadar alır.) [Hatib]

(Oruç şehveti keser.) [İ. Ahmed]

Mübarek vakitlerde, günahlardan titizlikle uzak durmalı, taatları, ibadetleri ve her çeşit hayratı artırmalıdır. Zira Allahü teâlâ, tarafından sevilen kimse, faziletli vakitlerde faziletli amellerle meşgul olur. Buğzettiği kul ise; faziletli vakitlerde kötü işlerle meşgul olur. Kötü işlerle meşgul olanın bu hareketi azabının daha şiddetli olmasına ve Allahü teâlânın, ona daha çok buğzetmesine sebep olur. Çünkü o, böyle yapmakla vaktin bereketinden mahrum kalmış ve onun hürmet ve şerefini çiğnemiş olur. (Mev'iza-i hasene)

HEMŞEHRİLERİMİZ

Geleneksel 7. Çetmililer Pikniği'nde dergimizin objektifine yansıyan hemşehrilerimiz...

Mahmut Tepe

01.01.1958- 15.11.2016

BURSA'DA İFTAR

Bursa'daki Çetmililer iftarda bir araya geldi. Hoşça sohbetlerin edildiği prdogramda hemşehrilerimiz hasret giderdi.

KONYA'DA PİKNIK

Konya'da ikamet eden hemşehrilerimiz, Kent Ormanı'nda düzenlenen Geleneksel 7. Çetmililer Pikniği'nde bir araya geldi.

ANTALYA'DA PİKNIK

Antalya'da ikamet eden Çetmililer piknikte bir araya geldi. Prdogramda hemşehrilerimiz hasret giderdi.

ÖZEL ANTALYA ASLAN SÜRÜCÜ KURSU

KALİTELİ VE
SİMULATÖRLÜ
EĞİTİM
MERKEZİ

AZİM ASLAN

FİRDEVS ASLAN

A1-A 2 Sürücü Belgeleri
B Sınıfı Sürücü Belgeleri
C Sınıfı Sürücü Belgeleri
H Sınıfı Sürücü Belgeleri

Çevreyolu Düdenbaşı Mh. Gazi
Bulvarı 2300 Sk. No: 13 Köse
Mehmet Ap. K: 2 D: 3-4 Antalya
Tel: 0242 338 38 06 Gsm: 0535 213 13 69

Mustafa Eski'nin arşivinden

ŞEHİR-İ NİZAM

Yeni şehir, yeni nizam...

- Kentsel Tasarım Projeleri
- Peyzaj Tasarım Projeleri
- Her Tür ve Ölçekteki İmar Plan Değişiklikleri
- Her Ölçekteki Koruma Amaçlı İmar Planları
- Güneş Enerjisi Santralleri Mevzii İmar Planları
- Akaryakıt Tesisi Mevzii İmar Planları
- Tarımsal Amaçlı Tesisler Mevzii İmar Planları

Nişantaş Mah. Sitre Sk. Huzur Sitesi A Blok No: 8/B (Bera Otel Yanı) Selçuklu/ KONYA
Tel : +90 (332) 237 2023 Fax: +90 (332) 237 2022 E-mail: sehirnizami@gmail.com

www.sehrinizam.com

Kuruluş 1977

mevlana

mobilya

Nebi SEZGİN

Merkez:

Teomanpaşa Mah. Necip Fazıl

Kısakürek Cad.No: 78 Kepez - ANTALYA

Tel: 0.242 339 43 34

Gsm: 0.542 523 31 75

www.mevlanamobilya.com.tr